

Št. 159

**AVGUST
2019**

Št. člana_ice društva:

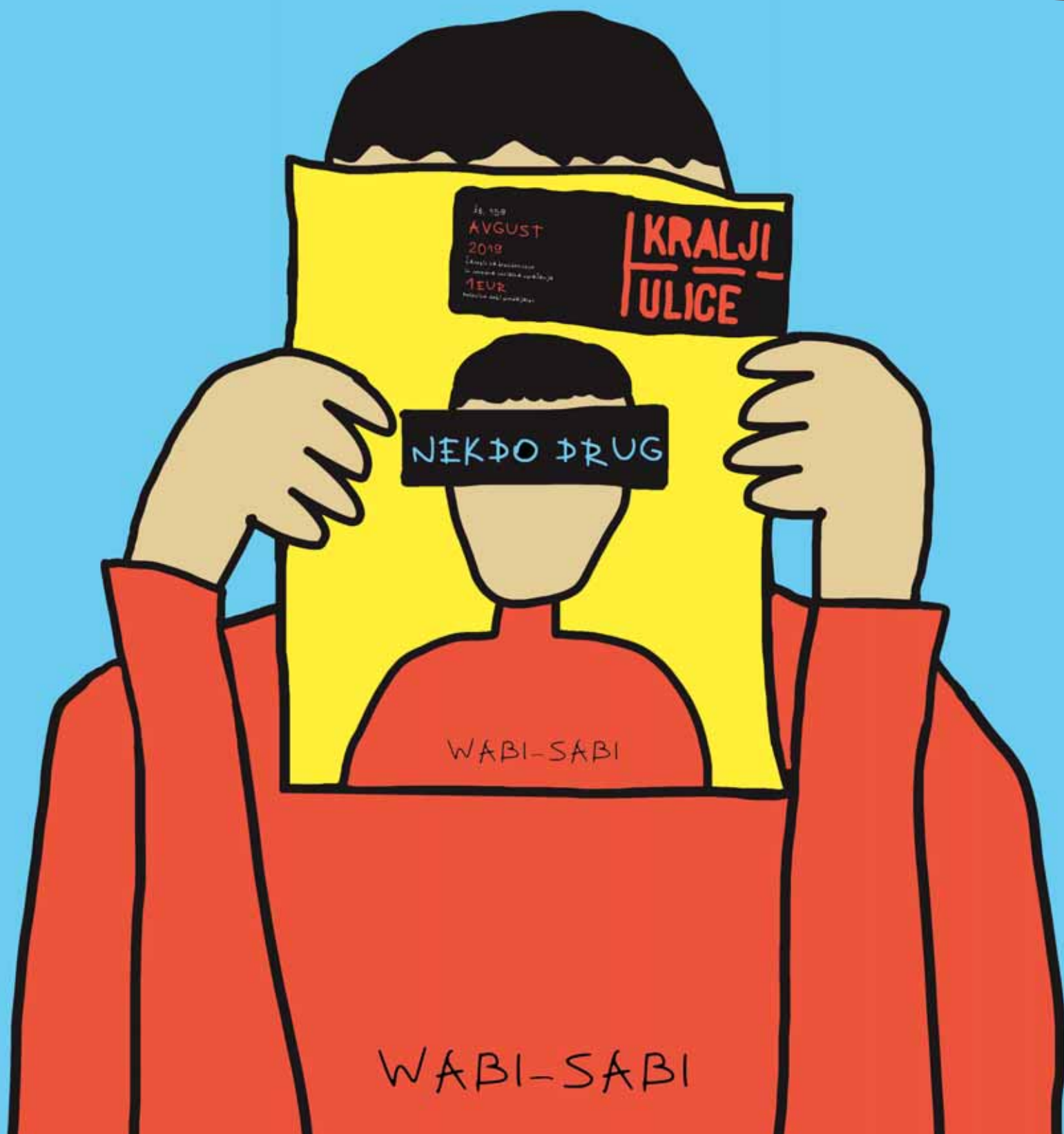

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

Odgovorni in izvršni urednik:

Jean Nikolič

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Kulturna urednica:

Mirjam Gostinčar

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Špela Razpotnik

Sodelavci uredništva:

Taubi, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus, Barbara Jozelj,
Žiga Novak, Monika Buharčič – Biba, Jasmina Memić, Špela Blatnik,

Diego Menendes, Jan Omahne Femec

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Ban, Rade Nikolič, Miha Brumec, Fedja Kovač, Janne Karlsson

Ovitek:

Teja Bakše & Rain-in-the-Face

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Prostovoljni prispevek za časopis je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je prispevek za en izvod 2 EUR.
Celoletni prispevek za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

030 323 128 (SMS komentarnica)

E-pošta: urednistvo@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipra d. d.

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor

Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO

Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor

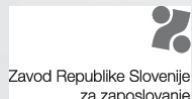
Stanovanjski sklad RS -- Zavod RS za zaposlovanje -- Ministrstvo za javno upravo

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice

član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov

ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Uvodnik:

SUPERHIK IN EVANGELIJ BOGASTVA

Foto: osebni arhiv

Medtem ko Alan Ford v Narodni galeriji teče častni krog (avtor razstave je antikvar Rok Glavan), sam razmišljam o enem izmed protagonistov iz bizarne stripovske družine. Ti v današnjem času ne delujejo več tako cinično, pravzaprav jih lahko dodobra umestimo v našo polarizirano družbo, na eni strani so bogati, na drugi revni. Lik, ki ga imam v mislih, je Ezekiel Bluff alias Superhik, mož, ki krade revnim, da bi dajal bogatim. V svojem običajnem življenju je ulični pometač, zaposlen pri javni čistoči, kljub temu pa je pripravljen narediti vse, da bogati še bolj obogatijo. Upokojujencem krade borne pokojnine, delavcem težko prišparane groše, sirotam lizike, invalidom lesene noge, samohranilkam hladilnike, deložira, mislim, da bi revnim ukradel tudi *Robina Hooda*, če bi se mu ponudila priložnost. Zoperstaviti se mu ni mogoče, omamen zadah, ki ga okajeni superheroj pridobiva iz vinske bombe,* v nezavest pahne vsakogar.

Ni težko potegniti paralele in ugotoviti, da je Superhik metaforično še kako prisoten v naših življenjih. Šestindvajset najbogatejših oseb ima namreč toliko premoženja kot 3,6 milijard ljudi, ki sestavljajo najrevnejšo polovico svetovnega prebivalstva. Če za primer vzamem Društvo Kralji ulice, se to jasno odraža v vidno povečanem številu tistih, ki se kljub konjunkturi in gospodarski rasti k nam obrnejo po pomoč. Denar »pač« odteka v uveljavljene kapitalske kroge, tisti ljudje, ki ga dejansko ustvarjajo s svojimi rokami, od tega nimajo večjih finančnih koristi. Ali kot bi rekel Superhik: »Trebja je jemati revnim, ker revni nikoli ne morejo biti bogati, hkrati pa je treba dajati bogatim, da bi bili še bogatejši.« Vendar je nekoč obstajala oseba, ki je bila Superhikovo nasprotje.

Bogastvo, bolj splošno znano kot *Evangelij bogastva*, je članek, ki ga je Andrew Carnegie – nekoč drugi najbogatejši mož ZDA – napisal leta 1889. Govori o družbeno odgovornem ravnanju novega višjega razreda bogatih; gospod je bil namreč prepričan, da imajo moške, ki ustvarjajo denar, moralno obvezo svoj denar koristiti za javno dobro. Stari družbeni red se je nedolgo tega umaknil novemu in bogataši so njega dni vznikali kot gobe po dežju, v tistem času se je skoval tudi danes uveljavljen izraz *high society* (visoka družba, op. avt.). Z novim pojavom neenakosti bi morali, po njegovem mnenju, bogati za čas svojih življenj presežna sredstva uporabiti na odgovoren in premišljen način. Zlasti je bil mnenja, da je treba presežek sredstev podariti institucijam, ki bi omogočale vsakomur, ki ima pravi značaj, postati uspešen in premožen: »Oseba, ki umre bogata, umre osramočena.« Preden je umrl, je revne obogatil z devetdesetimi odstotki svojega premoženja oziroma 350 milijoni dolarjev, kar bi danes pomenilo dobrih 9 milijard dolarjev. Superhik bi bil zgrožen.

V današnjem svetu revnih in bogatih je Andrew Carnegie stripovski lik, medtem ko Alan Ford ne deluje več tako groteskno. V njem lahko na žalost vse bolj prepoznavamo svoja življenja. Superhik, zaščitnik in zavetnik bogatih, je živ in zdrav, še vedno jemlje revnim, da bi bili bogati še bogatejši. Superhik je napovedana davčna reforma, ki bo razbremenila bogate. Superhik je naša družbena ureditev. Superhik je današnja ekonomija. Superhik je heroj tranzicije. Superhik je predsednik »društva odurno bogatih«. Superhik zagotovo ne bere Kraljev ulice.

Jean Nikolič

* Bomba je ulični žargon za dvolitrsko plastenko najcenejšega vina.

Kazalo:

- 2 **UVODNIK**
- 4 **SLIŠANJE GLASOV**
- 5 **NEKDO DRUG: MOJA PSIHIATRINJA**
- 7 **TEREZA VUK: BALKON KLIČE**
- 8 **NEKDO DRUG: SABRINA COHEN-HATTON – OD PRODAJALKE
»KRALJEV« DO GASILKE**
- 11 **CESTNA FILOZOFIJA**
- 12 **NEKAJ CESTNIH**
- 13 **ANEKDOTE IZ PRODAJE**
- 14 **DOGODKI**
- 15 **MARIBORSKA STRAN**
- 18 **SEM BIL PREJ NEKDO DRUG?**
- 20 **NEKDO DRUG: O STAREM PSU**
- 22 **KRALJEVI RECENZOR**
- 25 **IZZA REŠETK**
- 26 **RAZVEDRILO**
- 26 **PISMO BRALCEV_K**
- 26 **SMS KOMENTARNICA**
- 27 **MILOŠEV FOTO KOTIČEK**
- 30 **KRIŽANKA**

To sem jaz:

03
KRALJI
ULICE

»SEM INVALIDSKO UPOKOJEN, VENDAR JE POKOJNINA PRENIZKA, DA BI LAHKO DOSTOJNO ŽIVEL. PRIJATELJICA MI JE OMENILA, DA BI LAHKO ZAČEL PONUJATI KRALJE ULICE IN SI TAKO DVIGNIL PRORAČUN. ODLOČIL SEM SE POSKUSITI IN BILO MI JE VŠEČ. SEM MED LJUDMI, IMAM STALNE STRANKE S KATERIMI RAD POKRAMLJAM, TEČE PA ŽE OSMO LETO, ODKAR SEM SE ODLOČIL ZA TA KORAK IN NI MI ŽAL.«

PRAVILA PONUJANJA ČASOPISA

Ker želimo, da bi pri razširjanju časopisa Kralji ulice lahko sodelovalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev in bralk, je pomembno, da skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Člani in članice društva, ki ponujajo časopis, ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice.

Doslej so bili v javnosti zelo dobro sprejeti, mnogi bralci in bralke so pohvalili njihov pristop. Želimo si, da tako ostane tudi v prihodnje, zato člane in članice društva spodbujamo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis še bolj približati našim bralcem in bralkam.

- Časopis ponujam na miren in nevsiljiv način.
- Drugim članom in članicam društva, ki ponujajo časopis Kralji ulice, izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do ponujanja časopisa.
- Z drugimi člani in članicami društva se miroljubno dogovarjam glede lokacije ponujanja časopisa.
- Morebitne nesporazume rešujem na miren in spoštljiv način.

- Med ponujanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
- Med ponujanjem časopisa omenjam predvideni prostovoljni prispevek in od bralcev in bralk ne pričakujem ničesar več.
- Med ponujanjem časopisa ne beračim.
- Spoštujem odločitev bralcev in bralk, da časopis vzamejo ali ne, in jih k temu nikakor ne silim ali jih drugače neprijetno vznemirjam.
- Med ponujanjem časopisa imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.
- Zbiranje prispevkov za druge dejavnosti društva je poskus zavezanja bralcev in bralk.

Če se član ali članica društva ne drži pravil ponujanja časopisa, je na to najprej opomnjen_a s strani strokovne delavke oziroma delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do ponujanja časopisa Kralji ulice.

Bralce in bralke prosimo, naj morebitne kršitve sporočijo v uredništvo na telefonsko številko 059 022 503 ali na e-naslov: info@kraljiulice.org.

Slišanje glasov:

SLINJENJE

(POTI JE VEDNO VEČ. S PLAŠNICAMI OSTAJA ZGOLJ ENA.)

04
KRALJI
ULICE

Na psihiatriji sem se morala ob vsakokratnem spreminjanju zdravil spopasti tudi s stranskimi učinki. Ne spomnim se veliko iz tega obdobja, razen da mi je ob eni od menjav zdravil začela nenormalno hitro rasti teža, kar se je ob spremembi zdravila takoj ustavilo. Tako je bilo tudi z ostalimi stranskimi učinki. Ob spremembi zdravila so izzveneli, zamenjali pa so jih drugi. Med stranskimi pojavnostmi, ki sem jih zaznala, so bili tudi otežen govor, otrdelost obraza in slinjenje. Občasno sem jih nato zaznala tudi po prenehanju jemanja zdravil, vendar nisem imela odgovorov, ki bi dali širšo sliko. Pred kratkim pa sem prišla do informacije, da je čeljustni sklep, katerega rigidnost je kriva za nezaželeno pojavnost, povezan z jetri. Slaba kondicija jeter se namreč izraža tudi skozi nenadzorovano izražanje jeze in neprožnost v čeljustnem sklepu, kar se kaže tudi v togosti čeljusti, škrtanju z zobmi in slinjenju. Čeprav nisem več jemala antipsihotikov, se še vedno nisem soočila s potlačenimi čustvi jeze, čustvenim odrazom jeter.

Leta sem se čutila ujeta v sistem, ki ne dovoli izražanja čustev. Hkrati sem čustva tudi sama prepoznavala kot problematična zaradi nepredvidljivosti. Ob prisotnosti strahu pred lastnim ali tujim notranjim viharjem sem si le še zategovala zanko in manjšala prostor izražanja. Z vajami za razgibavanje čeljustnega sklepa in aurikuloterapijo sem začela s postopno razbremenitvijo.

Pri spremembi prehrane sem kmalu ugotovila, da moram iti zelo počasi. Ob drastičnih spremembah se mi je telo kmalu uprlo in zahtevalo staro hrano. Sedaj poizkušam s počasnim uvajanjem največ ene nove in umikom ene stare vrste hrane hkrati. Priznati sem morala leta potlačenih čustev, ki so se kopičila v meni. Začela sem izražati svojo jezo s tem, da sem povedala, kadar mi kaj ni bilo všeč. Prvi koraki so bili opotekajoči in burni, kadar sem ponovno potlačila čustva, so veliko hitreje butnila na

Foto: Gerd Altmann, Pixabay

plan. Pravico biti jezen sem morala priznati tudi drugim. Med najtežjimi premiki je bilo priznanje, da je biti žrtev zgolj izbira v igri vlog. Užaljenost zgolj moje prepričanje. S prepoznavanjem pričakovanj in zanikanj lastnih nedoslednosti postaja življenje zabavnejše. Nobeno dejanje ni več osebni napad, če ga kot takega ne želim videti sama.

Z zapisanim ne želim zmanjšati poraznega učinka zdravil na telo, temveč opozoriti na uničujoče polaganje lastne moči v tuje roke, v iskanju pomoči. Zavedanje o širši sliki problematike me je postavilo pred dejstvo, da se bom morala na poti okrevanja soočiti tudi s saniranjem posledic izbir v preteklosti. Moje današnje razmišljanje ne postavlja več v center problema dileme z zdravili ali brez, temveč odločitev o soočanju s situacijami in odločitvami, ki so me pripeljale v takšno duševno stisko. Hkrati gradim pozitivnejši odnos do sebe in svoje preteklosti. Danes so zame zdravila zgolj bergle na moji poti. Na neki točki v življenju in z dojemanjem zgolj enega načina zdravljenja so mi pomagale shoditi. Ko pa so mi začela ustavljati korak, sem presegla razmišljanje o doživljenjski invalidnosti in jih odložila.

Mojca Nahtigal

Lucija Beguš

NEKDO DRUG, NEKDO DRUG, NEKDO DRUG, NEKDO DRUG, NEKDO DRUG, NEKDO DRUG, NEKDO ...

Nikoli nisi Ti, vedno si Nekdo drug ...

Zdaj v množici, zdaj sam (redki so trenutki, ko si Sam Svoj in mogoče Ti),

ker moraš vedno biti Nekdo drug.

Zdaj si Vloga 1, zdaj si Vloga 2 ... čez čas boš naslednja Vloga (katerega koli oštevilčenja že),

potem v prehodu malo Sam,

a zopet in spet (kar hitro) Nekdo drug.

In tako živiš in tako tavaš, tako dihaš, tako izdihuješ ... vedno kot Nekdo drug.

In ko te vprašajo, Kdo si, jim ne moreš preprosto odgovoriti z Nekdo drug, zato si izmisliš odgovor na odgovor in nazaj v vprašanje: »Kdo le? Kaj misliš ti? Kdo sem?«

In upaš, da bo le kdo med njimi rekel, da si Nekdo drug, a nihče tega ne reče.

Nekdo drug nikoli drugemu ne reče Nekdo drug.

Zato v vmesnem ni Resnice.

Zato v vmesnem igra Igra samo sebe in pogovori so samo

motne slike, obdelane z digitalnimi prijemi današnje

stvarnosti, ki so vedno Nekdo drug.

Ljudje profilov z vedno novimi maskami psihoanalitično zgrešenih person se rojevajo v brezžični Apokalipsi, ki bi jo radi imenovali Revolucija.

Ljudje so srečni, če niso.

Ljudje so radi Nekdo drug.

Razumeti paradoks ni postati končno Jaz ...

Razumeti je, da lahko na vprašanje Kdo si

končno in v Resnici,

odgovori s: »Sem pač Nekdo drug!«

No, kdo si?

NEKDO DRUG: PREHODITI MILJO V TUJIH ČEVLIH

Foto: Vid Klančar

NEKDO DRUG: MOJA PSIHIATRINJA

Pridem zopet na seanso, na kontrolo.
No, kako ste, se hihita,
slišite glasove še?
Prsi ima odpete in se mota okoli mene,
jaz ležim na freudovskem kavču.
Ima rdeče našobljene ustnice.
In živo zeleno pobarvane lase.
So tabletko prijele?
Imate kaj stranskih učinkov?
Kaj pa problemi z erekcijo?
Ne, ne ... dahnem, nekako izjecljam.
Kaj pa srce?

Snežno bela halja, rožast nadržek in črne najlonke.
Kar očala se mi orosijo?
Če boste pridno jedli tablete, boste delali in se tudi poročili.
Res, kar naskočil bi tega čudovitega seksi mladega stvora.
Mar sanjam?
Še ta recept vam napišem in se vidiva naslednji mesec.
Petega ne pozabite.
Pizda, pa ravno ko je penzija.

Fuck off pa še ombudsmanka!

Črtomir Clonsky

ON

ON TI JE VSILIL MISLI,
POLNIL GLAVO S KAJ-VEM-ČIM,
ON JE NIZAL SVOJE ZMAGE,
TVOJA ŽALOST ZANJ JE,
KAR ZA OGENJ JE BENCIN.
ON KRIČAL JE VSAKIČ ZNOVA
ZA VSAK »NE« IN »NE, NE BOM«,
ON VERJEL JE – ŠE VERJAME
VSEMU –,
KAR TE VLEČE K TLOM.
ON NI VEČ V SVOJEM TELESU,
NE POZNA GA VEČ SRCE.

BARBARA KALIŠNIK

ODPELJI ME

Drago bo.
Organi bodo utihnili.
Zima bo prenehala pravilno
dihati.
Težko bo.
Morala bo začeti kihati.
Lepo bo
v luči dopoldneva kričati.
Moralno boš za zdravje prosil.
Grenko bo,
ko glavo boš naproday nosil.
Zavetje bo odkrilo okna.
Mir božji bo raztrgal polkna.
Nebo bo zaprosilo srečo,
ki jo imaš za opotečo.
Gostilna bo ostala sama.
Zaklenjena bo spet
omama.

OBLAKI TEMAČNEGA

Art Ajva

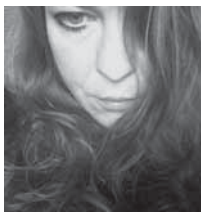
SO SE OBLAKI TEMAČNEGA ZNOVA ZGRNILI ČEZ MOJE ŽIVLJENJE,
VROČA JE NOCOJŠNJA POLETNA NOČ, TOPLA NAGOTA, HREPENENJE,
SE MI KDAJ IZPOLNIJO MOJE ŽELJE, DA TE VSAJ NEŽNO OBJAMEM,
SE TI MORDA V SVOJI NEPOSREDNOSTI ZDIM NEMARA NESRAMEN?

SAJ LE ŽELIM SI TVOJE BLIŽINE, NEKAJ NAPABERKOVANIH BESED,
POGLED V TVOJE OČI SINJE, NE BOŠ SI MAZALA UGLEDA Z MENOJ,
JAZ PA TAKO RAD BI TI ZAPEL TISTO LJUDSKO, 'NOCOJ PA OH NOCOJ'.

MAR TI JE MLADENKA GIBKEGA, PRONICLJIVEGA DUHA MAR ZAME,
BI, ČE BI TE POPROSIL, SKOČILA IZ SVOJE KOMBINEŽE, IZ PIŽAME,
DAJ, OTRESIVA SE VSE TE ODVEČNE DRUŽBENO SOCIALNE KRAJE,
TE POPRIMEM ZA ROKO, MA, KO JEBE VSO TO UMOLNO STOKO!

MARTIN ŠKAFAR – BARJANSKI

Foto: Aleksander Petric

Tereza Vuk:

NEKDO DRUG: BALKON KLIČE

Foto: osebni arhiv

Mi je rekel urednik, da imamo temo tokrat. Nekdo drug. To je un urednik, k mi ta teden ni verjel, ko sem ga klicala, da je nominiran za ime tedna na Valu 202. Zraven Dončiča. K ta velik. Takrat si ziher ni želel, da bi bil kdo drug. Lepo je bit ti, ko nam gre fajn. Kaj pa drgač?

Dva dni nazaj sem bla z neko frendico. Nisva se videli dve leti. Se dobiva, klepetava, nabijam, v kakšnem psihofizičnem sranju sem, da kdaj ne zmorem več. Ona pa čist na easy nazaj: »V Polju sem bla, veš.« Sej ne, da je Polje men kakšen bavbav, je bil stric v Idriji, pa še obesil se je na koncu. Ampak gledam tam eno pametno, ornk študirano, k je bla vedno polna veselja, zdej mi pa take govori. »In kaj je blo?« »Nisem bla ok, rabla sem pomoč.« In stojiva nekje in vidim tisto prestopanje z nogami. To vsi šizofreniki delajo. Ful kavic na dan spit pa se prestopat z noge na nogo. Ni bla več ista ona. In pol sem pomislila, kle je človek, k ga maš rad, ma, ker je res on, un ta prav? Je zdej na tabletah ta prava? Al so glih tablete naredile to prestopanje z nogami? En moj prijatelj je bil dolg moj steber. Najbolj normalen človek ever. Pol je pa standardno odfukal tablete za bipolarno motnjo in sem ga šla obiskat v Polje. Ker to je tipična fora. Ko si enkrat nafilem z vsem živim, se počutiš down in da ti pač nisi več ti. In pol kr sami nehajo žret pilule in pol je vedno kakšna štala. In ko sem ga šla obiskat v Polje, je bil k drug človek. Ni bil več moj steber. Bil je nekdo drug. Še zdej ne vem, ker je on, un ta zares ta prav, ta nafilem al un ta nenafilem? Ker če ga daš zraven mene – tega frenda – bi rekli, da je on majka milina napram men, kar se normalnosti tiče. Ja, ampak tak je, če je na tabletah. Kokr da bi njega, unga ta zares, nekam potlačili. Se pol sploh zavedajo, kdo so? In ko sva se tko s frendico menili o svojih bedah od življenja, sem dojela, da tud jaz nisem jaz. Redki so, ki se jim res zaupam. Seveda ne povem vsega. Če me berete na Facebooku ali moje kolumne ali knjige, izgleda, k da sem ta največji veseljak. Resnica je pa čist drugačna. Kokrat sem se zjokala ob tipkovnici, folk se je pa krohotal ob napisanih tekstih. In ko mi pišejo bralci, da kok sem top in da hvala za bralne užitke, oni ne vejo, da je na drugi strani ekrana ena taka ornk ranjena Tereza. Po drugi strani mi vsi čestitajo za iskreno pisanje. Ma, kok sem jaz zares iskrena? Sej še sami seb nočem priznat, da nisem tist, kar mislim. Kdaj se

Foto: Aleksander Petric

vprašam, če bi bla nekdo drug. Po eni strani nikoli, po drugi ne bi niti najhujšemu sovražniku privoščila bit jaz. Jaz sem ena tistih, k sem šla pisat kolumno o samomarih enkrat, ampak ne da bi rekla, da to pa ne narest, kje pa. Jaz sem šla vse razčlenit, kako se je najboljš ubit. Človek mora bit na vse pripravljen. In ko me je ta frendica iz Polja poslušala, se vmes prestopala, je kr naenkrat rekla: »Fuck, ne bi mela takih možganov.« Ko ti človeku poveš mal več, je stvar hitr drugačna. Nisi več tist, kar si se zdel v očeh nekoga. Enkrat me je skoz balkon klical. Živela sem nekje in sem prov čutila, da me balkon kliče. Ko sem to povedala parim, so me imeli za noro. Pa si nisem nikol še hotla kej narest, tko direkt, jaz delam ta počasen samomor. Ampak jebi ga, balkon me je vabil k sebi. In kera sem jaz pol ta zares? Una, k piše pa zabava folk pa izpade kao inteligentna? Al una, k zna pridet normalno v lokal, se smejat, pa pogovarjat z vsemi? Al una, k jo kliče balkon k seb in je šla psihoanalize delat za najboljš varianto samomora? Težko je rečt, kaj smo zares. Pa bi bli nekdo drug? Enkrat sem brala, da je ena naša znana pisateljica na antidepresivih. In da se je dolg upirala, ker se je bala, da ne bo več ista ona. In ji pišem, rečem, da sem podoben primer. Vem, da nisem okej, sam tablete pa ne. Je odpisala, da ona je zdej okej. Velik bolj, in da je še ista. Hja. Jaz ne bom tvegala. V končni fazi sem rada jaz. In nočem bit nekdo drug. In zdej grem na pivo in joint, ker to sem jaz. Dokler me balkon ne kliče, je še vse ok.

KDO SEM?

Kdo sem? Kaj sem? Od kod sem? Zakaj sploh sem? Kam grem in zakaj tja? Sem butnskalar? Najbrž ne, ker z glavo ne butam v skalo. Sem doktor politologije? Ne! Sem doktor zdravstva? Ne! Sem doktor psihologije? Tudi ne. Morda doktor antropologije? Kje pa! Torej, kdo sem? Morda delček vseh teh doktorjev. Le tako, za vzorec. Delček za delčkom, kot puzzle. Pa spet je slika nedokončana. Torej ... Kdo sem? Klošar. Bivši narkoman – čeprav bom narkoman ostal do smrti. Bivši alkoholik – alkoholik se spreobrne, ko se v jamo vrne. Sem pa klošar. Definitivno. In nočem biti nič drugega. Uživam v tej poziciji. Pa spet mi vsi dopovedujejo, da klošar nisem. Pa kdo za vraga sem?

Sicer je golo dejstvo, da nas danes predalčkajo in nam dajejo razne nazive, ki so za tiste ta pametne pomembni. Jebe se meni! Kdo torej sem? Če gremo po reglcih ta pametnih ... No, v nek predal so me že fliknili, pa to mene čisto nič ne briga. Boli me kurac! Tam se moja mapa, če že ni kar zajeten fascikel, lepo praši in plesni. Nihče je ne pregleda. Torej, sem pozabljen primer tega človeštva?

Briga me. Ljudje me ne ganejo. Zakaj pa bi me? No, saj malo se me že dotaknejo. To pa je tudi vse. Kožo imam debelo kot slon. Ali še bolj. Nič se me ne dotakne. Nč se ne premakne. In prav je tako. Torej, sem nekaj in nisem nič. Mar ni to lepo? Nihče me ne jebe. Ta definicija se vsake toliko ne zdi prava, saj me občasno vzamejo z obešalnika. Ja, to je tako kot plašč, ki na obešalniku čaka na mraz. Ali pelerina, ki čaka na dež. Čakajoč Godota. Kdo za vraga pa je ta Godot? Mar jaz? Ne vem in me tudi ne briga. Torej, dovolj teh klobas pisanja. Kdo sem? Pojma nimam! Vprašajte znanstvenike. Vem pa eno. Sem nekdo drug. Jebemti, mar ni to lepa definicija? Mar mi ni to pisano na kožo? Že na zunaj sem nekdo drug. Kaj šele na znotraj?! Raje ne raziskujte, ker se vam bo zmešalo. Takega golaža še niste našli in ga tudi ne boste. Pustite (pozabite) me v mojem predalčku. Naj tam ostanem do smrti in še kasneje. Kajti jaz sem nekdo drug.

Taubi

NEKDO DRUG: SABRINA COHEN-HATTON – OD PRODAJALKE »KRALJEV« DO GASILKE

»Pri petnajstih sem živela na ulici. Izhod mi je ponudil cestni časopis *The Big Issue*.«

Hrano je iskala v smeteh, spala je na ulici, in vendar je Sabrina Cohen-Hatton z odločnostjo – in s pomočjo uličnega časopisa *The Big Issue* – uspelo obrniti svoje življenje na bolje. Danes je ena najbolj prepoznavnih britanskih gasilk. V nadaljevanju z nami deli svojo zgodbo, pravi, da ni ujeta v svoji preteklosti:

»Ko sem začela prodajati ulični časopis, sem bila stara 16 let. V resnici sem jih imela 15, vendar sem lagala o svoji starosti.«

Danes pri 36. je ena izmed gasilskih veterank Združenega kraljestva. Odzvala se je na teroristična napada v Finsbury Parku in Westminsterju v Londonu leta 2017. Je tudi nagrajena akademikinja in avtorica. Seznam njenih dosežkov je izjemen, saj je bila že pri 15. brezdonna. Njeno srečno življenje v predmestju Cardiffa se je namreč končalo z očetovo smrtjo šest let prej. Tako kot veliko mladih je tudi ona zdrsnila skozi mrežo podpornih služb. Njeni iznajdljivost in odločnost sta bili vidni že za časa srednje šole:

»The Big Issue sem prodajala vsak dan po šoli. Zadrževala sem se v središču mesta, tako da ni bilo nobene skrivnosti, da sem živela na ulici. Nek učitelj me je celo videl prodajati revijo, vendar je samo prečkal cesto in se me izognil.«

Spomin na ta dogodek iz nje izvabi kisel nasmeh, v brk si tiho zamomlja kreten. Dolga leta je Cohen-Hattonova globoko v sebi tlačila spomine na preteklost. Težko je govoriti o njej, vendar sedaj pravi: »Brezdomnim osebam bi rada sporočila, da vas položaj, v katerem ste, ne opredeljuje. Vaše okoliščine ne določajo, kje boste končali, določajo le, od kod boste začeli. Ne določajo, kaj lahko storite zase.«

Spomin na njeno preteklost je boleč. Njena zgodba je zgodba o revščini in pomanjkanju varnostne in socialne mreže ter zgodba o preživetju:

»Življenje je bilo enkratno, vse dokler moj oče ni zbolel. Po napovedih naj bi živel šest mesecev, vendar je z nami ostal šest let. Bil je izjemen človek. Med mojo mamo in njim je bila spletena posebna vez. Mama še vedno spi na kavču, kjer je umrl. Nikoli ni prebolela njegove smrti. Po njej je njeno duševno zdravje zelo trpelo. Bilo je težko. Bili smo popolnoma revni. Naša šolska malica je bil edini pravi obrok, ki smo ga dnevno prejeli. Dom je bil ena sama groza. Nismo imeli ogrevanja, nismo imeli hrane. V šoli mi je bilo preveč nerodno, da bi se udeleževala telesne vzgoje, nisem se želela preoblačiti, ker so bile moje noge umazane. Nisem imela tesnih prijateljev, ker smo bili otroci zanemarjeni in razcefrani, z nami se nihče ni želel družiti.«

Ko je zapustila svoj nesrečni dom, je Cohen-Hattonova pri prijateljih surfala po kavčih, vse dokler ni bila več dobrodošla:

»Ni trajalo dolgo, preden sem pristala na cesti. Dve leti sem spala na prostem, sem ter tja tudi v rizičnih oziroma neustreznih nastanitvah. Pravzaprav je bilo to res sranje, vedno si misliš, da se ti kaj takšnega ne more nikoli zgoditi. Včasih smo spali v avli opuščene cerkve, nato so jo zapečatili, spala sem tudi v podzemnih prehodih, vse dokler se nisem zbudila, medtem ko je neki moški uriniral po moji spalni vreči. Nato sem spala za pošto poleg prezračevalne postaje.«

Foto: Louise Haywood-Schiefer

Vseskozi je Cohen-Hattonova poskušala projicirati prizvok normalnosti, šolske knjige je hranila v uredništvu uličnega časopisa ali pa v senci zapuščene stavbe, v kateri je spala. Podporo je našla pri omenjeni organizaciji kakor tudi pri brezdomnih osebah, ki so skrbele za njo na ulici:

»Na nek način je bila to prava skupnost, ironično tega prej nisem nikoli občutila. Ko je življenje težko, se počutite zelo izolirane, tudi znotraj družine. Nek fant je bil tako neverjeten, celo mladost je preživel v rejništvu in po zavodih za mladoletne prestopnike. Od prvega dne me je obravnaval kot svojo mlajšo sestro. Ogromno mu dolgujem. Tisti, ki imajo najmanj, bodo z vami vedno delili največ. Bila sem bolj ranljiva kot kdaj koli prej, vendar sem čutila, da imam okoli sebe ljudi, ki jim je mar. V tem času sem na stanovanjskem skladu vložila vlogo za bivalno enoto, toda prioriteto so vanje nastanjevali osebe, ki so bile v nevarnosti postati brezdomne, in sicer pred tistimi, ki smo to že bile. Tega ne zamerim, postati brezdomen je grozno, nikomur tega ne privoščim. Bili so časi, ko sem bila res lačna. Jedla bi iz zabojnikov za smeti. Bila sem premlada, da bi uveljavljala kakršne koli socialne ugodnosti, ponudili so mi 15 funtov premostitvenega dodatka na štirinajst dni. Ne porabite vsega naenkrat. The Big Issue mi je ponudil možnost zaslužka, kar je neprecenljivo. Prodaja uličnega časopisa mi je vrnila nekaj dostojanstva v času, ko sem se počutila, kot da ga nimam več. Ko živiš brezdomno življenje, se počutiš nevidnega, počutiš se kot duh v družbi. Če nekdo na ulici pade, ljudje prihitijo na pomoč, toda če sedite na vogalu brez hrane v trebuhu, brez strehe nad glavo, brez čistih oblačil, ljudje hodijo mimo, kot da ne obstajate.«

Cohen-Hattonova opisuje stanje ranljivosti in nenehnega oprezanja za nevarnostjo:

»Ko se počutiš ranljivega, vidiš vse kot grožnjo. Včasih sem ves čas iskala poti za izhod v sili in ustvarjala pasti, da bi lahko pobegnila. Nekajkrat sem bila zelo vesela, da sem bila pri tem zelo uspešna.« *Nadaljuje:* »Lahko sem zelo srečna, nikoli nisem padla v droge. Toda ena od stvari, ki je bila resnično očitna, je ta, da se jim kot brezdomna oseba ne moreš izogniti, ne da bi se te dotaknile. Do svojega 17. leta sem bila namreč na sedmih pogrebih oseb, s katerimi sem delila brezdomno življenje. Vsi so umrli zaradi predoziranja ali slabe droge.«

Ko je opravila vse izpite in prodajala The Big Issue na več lokacijah v Newportu, Cardiffu in občasno Chepstowu, se je Cohen-Hattonova odpravila naprej:

»Ko sem videla ljudi, ki me obkrožajo, umirati kot muhe, sem vedela, da moram proč. Odločila sem se oditi v Monmouth. Vstajala sem ob šestih zjutraj in preživela uro na avtobusu, nato pa prodajala The Big Issue od 7. do 19. ure. Vsak dan sem tako lahko dala na stran nekaj denarja. Uspelo mi je prihraniti za tri mesece najemnine vnaprej – 200 funtov na mesec – in položiti depozit na zelo poceni najemniško stanovanje zunaj Newporta. Ni bilo veliko, toda bilo je moje. Denar od prodaje časopisa mi je omogočil nastanitev. Bila sem zelo ponosna, da sem ga zaslužila. Moj pes, Menace (nadloga, pretnja, op. prev.), je še vedno spal na mojih nogah, kot je to počel, ko sva bila v spalni vreči.«

S to stabilno bazo so se stvari za Cohen-Hattonovo izboljšale. Svojo novo lokacijo je izbrala zaradi cene, pa tudi bližine gasilske postaje s polovičnim delovnim časom:

»Resnično sem se hotela pridružiti gasilski službi. Tudi takrat, ko sem bila še brezdomna, sem si tega želela. Prošnje sem poslala na 30 različnih gasilskih služb po vsej državi. Kamor koli bi šla, vendar sem dobila službo v južnem Walesu. Takrat se je moje življenje spremenilo. Všeč mi je, da so me vzeli takšno, kot sem. Vzeli so nekoga, ki na papirju ni deloval zelo perspektivno. Dekle, katere največji dosežek je bil, da je trikrat postala prodajalka tedna. Gasilska služba je druga priložnost za veliko ljudi. Vedela

sem, kaj pomeni biti na dnu. Vedela sem, kakšen je najslabši možni dan. In zagotovo sem vedela, kaj je ranljivost. Videla sem priložnost reševati druge, nekaj, kar sem nedavno tudi sama potrebovala. To je nekaj, kar nosim s seboj vsak dan, ko grem na delo.«

Cohen-Hattonova je hitro napredovala. Do 25. leta je postala poveljnica postaje:

»To je poklic, ki ti zleze pod kožo, postane del tvoje identitete. Želim si, da bi se ljudje zamislili nad človeško platjo gasilstva, ne samo imeli ideje, da pokličete 112 in pojavi se superheroj. Moč gasilcev je, da delujejo kot ekipa, in za to potrebujete raznoliko skupino, ki se lahko ukvarja z vsako vrsto situacije. Ne želite si, da bi bila orodjarna polna ključev enakih velikosti, zato si tudi denimo ne želite, da je vsa ekipa masivna in mišičasta. Ko sem bila na tovarnjakih, sem bila pogosto jaz tista, ki se je plazila v razbitine, da bi dala prvo pomoč, saj sem bila najmanjša.«

Zaključí z besedami:

»Sedim v svojem toplem udobnem domu, tipkam na prenosni računalnik, ki si ga lahko privoščim, s hrano v hladilniku in družino okoli sebe, ki jo ljubim in ki ljubi mene. Še vedno me spremlja občutek krivde za vse ljudi, ki so umrli na ulici, ko sem si jo delila z njimi, ter za osebe, ki jim nikoli ni uspelo pobegniti pastem ceste. In za osebe, ki so še vedno vpletene v to vsakodnevno bitko za preživetje, kar je v popolnem nasprotju z besedo živeti.«

Sabrina Cohen-Hatton je ambasadorka The Big Issueja. Pred kratkim je izšla tudi njena knjiga The Heat Of The Moment: Life and Death Decision-Making from a Firefighter.

Vir: INSP.ngo /The Big issue UK,
(bigissue.com @BigIssue)

Avtor: Adrian Lobb

Prevedel: Jean Nikolič

NEKDO DRUG: KRALJICA

Ko sem bila kot otrok v poletni koloniji v Zambratiji, sem vedno dominirala. Splezala sem na vrh drevesa ter skozi igro ukazovala kot kraljica. Nikomur nisem dovolila, da bi bil glaven. Ja, pa še danes sem dostikrat kot kraljica. Brez krone, a s klobučki, rokavicami, dolgimi oblekami.

Če bi bila nekdo drug, bi se prelevila v kraljico za en dan. Prav ste prebrali. Morda bi odšla na angleški dvor. In bi zabrusila Megan: »Joj, predraga, le kako ste se danes oblekli? Tole ni za nocojšnjo večerjo?« In Charlesu ter Camilli: »Zakaj sta zapravila toliko denarja za potovanje? Samo jaz lahko neomejeno zapravljam!« In svojemu možu: »Kje je že ta viski, ali si ga ti spil?«

Kraljica je zame simbol moči ter modrosti, tudi lepote, če hočete. Vendar se je to v preteklosti zlorabljalo, in kaj hitro se je vse skupaj končalo na tnalu ali pa s strupom, mečem ... spletke pač. Tako daleč sem v resničnem življenju od spletk, a na dvoru bi se jih vsekakor posluževala ter jih tudi razreševala.

Kaj pa paparaci? Nujno zlo. V tem času bi se nalašč izpostavljala, a bi pazila na dvorne skrivnosti, lepe stvari bi potencirala, grde zanikala. V dobi tlačanov bi bila na njihovi strani, borila bi se za šolstvo, kulturo, kmetijstvo, nekaj podobnega kot Marija Terezija. Velevali bi mi pravica in čast.

Moja želja je bila vedno, da bi prebivala v gradu. Nekaj časa sem hodila okoli fužinskega, a me je hitro minilo. Morda kdaj spoznam kakšnega grofa, saj bi bila kraljica v njegovem svetu, kraljica src ... Ne, to je zelo patetično. Kaj pa, če bi bila kraljica Kraljev ulice? Kar nasmehnila sem se ob tem. KRALJICA IN KRALJ.

Oba bi morala služiti ljudstvu, a pri vseh nisi priljubljen. Kraljica je lutka posameznikov ali skupine ljudi na dvoru. Vseeno, videla bi svet, imela služinčad, najlepše obleke. Ali bi bila vseeno nesrečna? Kdo ve.

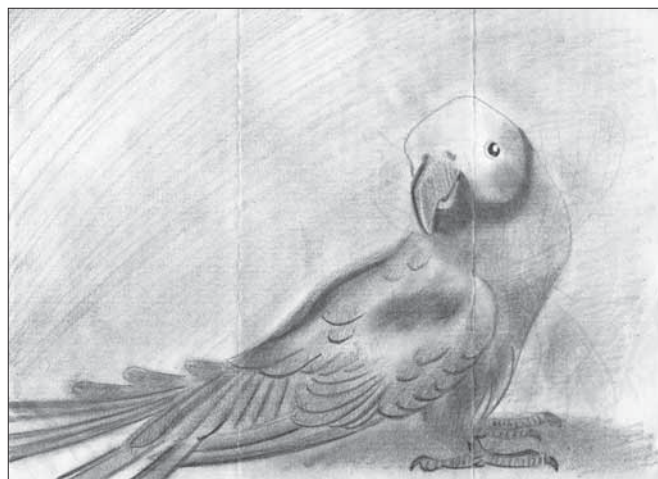
Prijatelj me je svoj čas klical Elizabeta druga. No, zaradi klobukov. To je moj fetiš, zbiranje klobukov. A kaj, če bi bila kraljica brez klobukov? Pa kraljica samo čez dan, zvečer bi odšla v nočno življenje pod krinko, v vsakdanu pa samo jaz.

Zakaj kraljica? Zato ker je stran od tisočih trgovin, zame bi nakupovali drugi, kuhali drugi in tako naprej. Saj težavam se ne bi izognila, rutini pa. Če veste, da kje potrebujejo kraljico, mi, prosim, sporočite.

Barbara Jozelj

JAZ, NEKDO DRUG

Moje ime je Špela in v lanskim petih delih v rubriki To sem jaz sem se vam tudi predstavila. Z Društvom Kralji ulice sodelujem več let in moram reči, da me društvo zelo dobro pozna. Ko sem pred približno desetimi leti prvič vstopila v dnevni center društva, sem bila videti prav klavrno. Skozi vhodna vrata društva je vstopilo shirano razkuštrano, drobno dekle, ki se v nekem okolju, obdana z brezdomci in odvisniki, ni znašla. Bila sem naivna in labilna brez kakršne koli perspektive za prihodnost. Zmeraj sem bila brez prebite pare, cele dneve sem popivala in brez dela posedala okoli. Razmišljala nisem o ničemer, kolikor denarja sem potrebovala, sem sproti naščala. Skratka, živela sem vsak dan sproti, neobremenjena s prihodnostjo. In nekaj časa je to še šlo, dokler se mi ni pred tremi leti vse sesulo, kot grad, zgrajen iz kart. Nezavedajoč se, da je bil moj takratni življenjski stil nesprijemljiv in da sem tresčila totalno na dno, sem začela nejevoljno opazovati, da je moje zdravje iz dneva v dan šibkejše. Ker sem še dalje popivala in živela v bazi, kjer so vladali neživljenjski pogoji, sem se na neki točki tudi zlomila in bila nemudoma hospitalizirana v UKC Ljubljana. Danes se iz srca lahko zahvalim Društvu Kralji ulice, ki so v času hospitalizacije poskrbeli zame. Seveda jim gre tudi zahvala, da sem danes popolnoma druga oseba, ker sem bila več kot pol leta umaknjena od ceste in stare družbe, drog in alkohola in ker sem imela vedno na razpolago pomoč socialne delavke, ki so mi jo Kralji dodelili, sem fizično okrevala. Kar je pa najpomembnejše, začela sem na stvari gledati drugače – trezno. Začela sem intenzivno delati na sebi in zvišala sem svoj standard. Ker sem trajno nezaposljiva, si s prodajo uličnega časopisa, ki jo jemljem nadvse resno, prislužim tistih nekaj dodatnih evrov na mesec, da finančno lažje shajam. Ker me mimoidoči in redni kupci časopisa vidijo urejeno, uvidevno in predvsem trezno, brez cigareta ali piva v roki, ne le da dnevno prodam nekaj izvodov, tudi širši krog ljudi spoznavam. Ljudi, ki se ustavijo, mi

Rade Nikolić

potarnajo o svojih težavah, s katerimi delim svoje izkušnje in težave. Marsikdo mi postavi vprašanje, če mi je bilo tega treba. Izkusiti brezdomstvo in se spopadati s težavami odvisnosti. Jaz pa vedno odvrnem, da mi tega res ni bilo treba, da me je težka izkušnja, zdaj ko sem jo premagala, izoblikovala v človeka, kakršen sem. V zagnano osebo s točnimi cilji in upi, ki si jih pridno prizadevam doseči.

Res, da sem šele na začetku na novo izbrane poti, vendar se ne vdam. Ker sem bila sama odvisnica, vem, kako težko je odvisnost premagati, zato zelo rada z nasveti pomagam ljudem, ki so pripravljeni narediti korak naprej. Ker če je uspelo meni, lahko uspe vsakemu! Ko se enkrat očistiš, vsaj v mojem primeru to velja, postaneš drug človek. Spremenijo se ti moralna načela ter vrednote in bolj ceniš vsakdanje majhne stvari, ki jih prej tudi opazil nisi. Povrneta se ti človečnost in čut za človeka. Za tako korenito spremembo je potrebno ogromno truda in prizadevanja in garantiram vam, da če imate ob sebi prave ljudi in dovolj močno voljo, ni vrag, da vam ne bo uspelo.

Špela #277

NEKDO DRUG: KO SEM BIL MLAJŠI

Ko sem od Jeana izvedel temo avgustovske izdaje Kraljev ulice, sem se najprej vprašal, kakšna tema je to in kaj naj nanjo sploh napišem. Potem pa sem pobrskal po spominu in našel tole:

Ko sem bil mlajši – osnovna šola in za tem srednja šola – sem vedno imel vzornike. Vedno sem si želel biti nekdo drug. Nikoli pa starejši, kot si je to želela biti večina mojih sošolcev in sošolk. Vedno sem si želel biti mlajši.

Imel sem veliko vzornikov v glasbenem svetu, športu in še bi se našlo. V osnovni in srednji šoli sem treniral košarko in nogomet. Poleg tega sem še rokal. V vsakem športu sem imel vzornika, moj največji košarkaški vzornik je bil Marko Milič, v košarkaškem svetu čez lužo pa je bilo vzornikov več. Velikokrat sem podnevi sanjal, da sem eden izmed njih. Videl sem samo lepe strani tega športa, koliko napora in truda pa dejansko

vložijo v to, da so tako dobri in slavni, pa ne. V nogometu sem si v sanjah želel postati Ronaldo, ne tisti iz Portugalske, ampak tisti iz Brazilijske. Ker igram bobne že od 6. razreda osnovne šole, imam tudi tam vzornike, vedno sem si namreč želel postati Lars Ulrich (Metallica). Potem je tu še vrsta drugih odličnih bobnarjev, kot sta Nicko McBrain in Danny Carey in še in še bi lahko našteval. Z leti je ta evforija popustila.

Mislil, da si vsak človek želi postati nekdo drug, vsaj v mlajših letih ali vsaj za kak dan v življenju. To naj bo to za ta prevroči mesec. Se bomo v naslednji številki Kraljev! Moj e-mail pa je še vedno: gbogat@gmail.com. Lep pozdrav.

G. MetalC #796

Cestna filozofija:

LJUBEZEN JE VEČNA

Kaj bomo počeli, ko nas doleti nesreča ali celo smrt bližnjih? Nesreča je lahko marsikaj. Ker nismo večni in vsemogočni, lahko razmišljamo kot muhe enodnevnice, ki pa na žalost ne razmišljajo nič. Majhni smo, skoraj celo življenje mislimo na seks in našega življenja je hitro konec. Starejši ko smo, bolj se nam zdi, da je vse skupaj hitro minilo. Čakamo vrhunec, vemo, da bo enkrat vsega konec. Vrhunec je, ko ljubimo. To ni isto kot seks. Samo ljubezen preživi. Večna je, kot življenje, kot upanje, kot vera. Mogoče, da se kdaj skrije, a se zopet pojavi. Naši dragi so z nami. Živi ali mrtvi. Čutimo jih. Ko jih vidimo, smo veseli. Moliti za tiste, ki sem jih poznal in jih še poznam, verjamem, da je življenje večno.

Kavica

CVETKE S KNOBLEHARJEVE: ŽUR

Ne glede na to, da smo čuden blok, imamo vseeno dovoljene obiske. No, saj to je pa ja normalno. Obiski kar prihajajo, in to takšni in drugačni.

Kolega si je omislil enega in povabil dve ženski. Lepo. Začeli so normalno, vendar mešanica piva, vina in žganja ni več armiran beton, temveč je prava pizdarija. Že pri moških, kaj šele pri ženskah. Tako sta ti dve dami postali kar malo preveč glasni in motili tako nas v bloku kot tudi goste lokala pod blokom. Seveda se je kolega v skrajni muki odločil zaključiti žur. Eno od njih mu je uspelo zvleči iz sobe, a se je pred vrati zrušila. Kdo bo dvignil mrtvo pijano telo? Nekako mu jo je uspelo odvreči do glavnih vrat.

Toda šele druga je bila prava cvetka. Ni hotela iz sobe. Drla se je kot pravi hudič in zahtevala še pijače. Slišal jo je celo varnostnik v pritličje, da je prišel pogledat, kaj se dogaja. Hotel jo je odstraniti iz sobe. Pa tudi njemu ni uspelo. Bo policiji? Prišla sta dva modra bojvnika, pa brez uspeha. Ženska je nazadnje ležala med vrati. Glava na hodniku in telo v sobi. Dvignila je majico in se božala po prsih ter spuščala neke čudne glasove. Urgenca, druge ni bilo. Prišli so še štirje bojvniki, ki so jo zgrabili kot žakelj krompirja in jo odnesli iz drugega nadstropja pred blok, kjer so jo naložili v marico, poleg so odpeljali še drugo damo, ki je vsaj lahko nekako hodila.

In spet je zavel mir v bloku.

Taubi

NEKDO DRUG NEKAJ DELA

Nekdo drug: tam koplje z lopato.

Nekdo drug: plačuje kazen za vožnjo brez izpita.

Nekdo drug: zelje tlači.

Nekdo drug: živi v zlobi.

Nekdo drug: dela sosedu hišo.

Nekdo drug: ni dobil plačila.

Nekdo drug: vidi smisel v prevari.

Nekdo drug: ničesar ne obžaluje.

Nekdo drug: odpelje sosedu kravo.

Nekdo drug: se prijavi v zapor v Kopru.

Nekdo drug: ima strogo varovano sobo z vso opremo s petimi zvezdicami.

Lp, Sonyc

foto: osebni arhiv

Imam svoje mnenje,
pa se z njim ne strinjam:

1980

V suknjiču z zaponkami in verižicami grem mimo domače hiše. Slišim glas kot iz veselja. Laibach.

Naslednjo jutro obiščem soseda Aleša Mažyja:

»Narediva socialistični bend. Imam že ime. Laibach, slišal sem božji glas.«

»Laibach že obstaja v Trbovljah«, mi pove Mažy.

PA NE OKOL GOVORT!

Črtomir Clonsky

V AVSTRIJI JE PADLA VLADA, IMENUJE SE KURZSCHLUSS!

GREGOR B. HANN

NEK CESTNIH AJ

GLOBUS

Dva dni po kresovanju sem mati prosil, da mojega labradorja pelje na sprehod na vrh hriba. Sam sem šel za njo z mopedom. 20 km/h sem vozil proti izolskim Baredom. Na lepo sončno jutro mi je pred smetiščem spodneslo prednjo gumo, zato sem padel in dobil odrgnine ter modrice po celem telesu.

Pri zdravniku sem dobil napotnico, kjer je pisalo padec z motorja. Ko sem zapustil ordinacijo, so me pred vrati presenetili policisti. Pokazati sem jim moral, kje sem pognil. »Niste prehitro vozili?« me je vprašal. Odgovoril sem, da ne, saj v hrib moped ne potegne več kot 20 km/h. »Se niste prilagodili razmeram na cesti in ste zato padli?« je nadaljeval. Vprašal sem ga, če lahko grem. Odgovoril mi je, da ne, ter mi rekel, da moram počakati. Dobil sem globo 150 evrov, omenili so mi še, da je rok plačila 16 dni. Ker nisem imel denarja, sem sedaj dolžan polno ceno, torej 300 evrov. Če človek nima, pač nima. Globa na globo, takšno je sedaj moje življenje. Kupil bom globus, da ga polepim z vsemi globami.

Tabornik NES Levis

VČASIH VIDEN, VČASIH NEVIDEN

Rad bi se iz srca zahvalil poslovodkinji Mercatorja na Parmovi, saj me vsak dan vpraša, kaj bom pil in jedel, po navadi sta to sendvič in kakšno sadje, ker ne pijem alkohola, pa dobim vodo z okusom, to imam najraje. To pač moram povedati, ker je vedno manj ljudi, ki vprašajo soljudi, kaj potrebujejo. Vse več je ljudi, ki jih ne briga in se ne vprašajo, zakaj jaz stojim s časopisom v roki pred trgovino. Pa lahko povem, da sem imel nedolgo nazaj družino (jo še imam, tri otroke in partnerko), službo, stanovanje, avto, skratka vse, kar imate vi. In ne zaradi svoje krivde, temveč ravno obratno, ker sem bil priden, pošten, naiven in predober, nisem dobil plačila za opravljeno delo, niti centa. Zato se je moje življenje čez noč podrl. In tega se ljudje, za katere sem neviden, ne zavedajo. Vsakomur se lahko zgodi kaj podobnega in tega bi se morali zavedati vsi. Ko pride do tega, je žal že prepozno. Bodi človek do človeka! Hvala dobrim ljudem.

Jenko

NEKDO DRUG: MOJ OČE

In kdo je ta nekdo drug? To je moj 83-letni oče. Kljub častitljivi starosti je ohranil zdrav humor, ljubezen in dobroto. Je še vedno v dobri kondiciji, še vedno vozi avto. Njegov korak je še vedno strumen, kljub letom in poškodb. Njemu in pokojni materi se lahko zahvalim, da sem lahko študiral in doštudiral. Po očetovi zaslugi imam lep hobi – glasbo. Sedaj mu vračam dobroto in mu pomagam. Nekdo drug, moj oče, še na mnoga zdrava leta. Viva Daddy!

Robert Žerjav

NEKDO DRUG: KDO?

Bi kdo drug kot pa jaz in moj obstoj vedel, kaj storiti bolje? Bi znala razložiti svoje osebne stvari sveta vesolju za vpogled, da bi oni znali prešteti, kolikokrat mi je spodletelo? Ali znajo šteti? Imajo številke? Seznam z mojimi dosežki, kjer je napisana moja vrednost za naslednje življenje. Naslednjo fazo.

Ona ve. On ve. Oni se tega zavedajo ... tisti, meni nevidni, ki spremljajo vsak moj korak in mi šepetajo njim poznano smer, ki je v meni tukaj in zdaj ena sama uganka.

Ušesa so zamašena, boleče zaznati je ton in vodstvo nerazumljeno in nepotrjeno, čeprav je nekdo drug drugačnega mnenja ...

A v sanjah te vidim. Večkrat spoznam. In ta misel me dnevno vrača k občutku, ki ga želim in pogrešam, kadar namerim pozornost drugam.

In vsekakor je čudovita vaša resnica ter vsi nasveti, a niso dovolj. Ne meni. Moje lastne izkušnje in vedenje, tega mi dajte – kdo drug kot pa jaz.

Katja Zgoznik

TA NEKDO DRUG SEM TUDI JAZ

Ne, nikoli ne bi. Ne, niti pod razno ne. Raje mrtva kot sužnja. Res? Kako je lahko takšen? Ne, ne morem verjeti.

To se pa res ne spodobi. Kakšno srečo imam. Tukaj sem, da nisem tam. Tam, tam, kjer se streljajo, ubijajo. Kjer je potres, nesreča, poplava ali požar. Pa kako je mogla? Ko spoznala sem širino svojega jaza, uvidela sem, da ta nekdo drug, kaj hitro sem lahko tudi jaz. Sreča ali pamet? Usoda v mojih rokah? Hmmm. K sreči ta nekdo drug nisem jaz.

In nič nimam v svojih rokah. Lokomotiva življenja drvi v isto smer kot smrt. Kolikokrat bila je situacija beži ali se bori? Zbežati ne moreš, boriti se ne smeš. In eni mislijo, da imajo usodo v svojih rokah. Blagor njim za tako samozavest. Lahko samo meditiram in lepe dneve slikam. V stresnih situacijah, da na dihanje ne pozabim. S tem bistro glavo ohranim. Strahov pa otresam se kot samega vraga. Žal mi je za te mnogotere nekatere druge. Žal. Žal. Žal.

Premnože pomanjkljivosti imamo. Ko bilo bi teh nekaterih drugih lahko tudi veliko, veliko manj. Naj to ureja nekdo drug.

Da se. Zakaj potem ni? Hmmm... Ker je vedno nekdo drug. Ta nekdo drug sem tudi jaz.

Anastasia Om

ANEKDOTE IZ PRODAJE

BOLJ ČLOVEŠKI OD ČLOVEKA

Sem bila neko soboto pri Hoferju v Mostah, ura je kazala 18.00, sonce je žgalo, da sem se topila. Od vročine prepoteni ljudje hitijo mimo, slabo kaže, kakor vsak dan, delo, šoping, hrana itd.

Pa pride iz trgovine fant, star tam nekje 25, z nahrbtnikom, nakar obstoji in nekaj išče, ko najde, stopi k meni in pravi: »A prodajaš Kralje?« Pritrdim mu. Mu dam en izvod in mi podtakne desetaka. Pa pravi: »Jaz ne bom pogrešal desetaka.« Jaz pa odgovorim, da mi bo krvavo prav danes prišel. Sem ga kasneje pretopila v trgovini za živila. Hvala ti, skrivnostni mladenič. Verjamem v karmo, zato temu fantu sporočam, dobro se ti bo z dobrim povrnilo. Hvala.

Anastazija

DONACIJA

Bil je deževen dan, nekje proti koncu maja, in verjetno je bil tudi zato tisti dan odjem uličnega časopisa slabši. Bila sem čisto potrta in jezna sama nase, ker mi nič ni šlo od rok, kar je bilo videti že od daleč. Ko mi je volja že čisto padla in sem nameravala obupati, se je mimo mene sprehodil starejši gospod, ki mi je vlil nekaj samozavesti in dal dodaten zagon za nadaljevanje. Dobri ljudje dajejo na različne načine.

Špela #277

NOV ZAČETEK

Bil sem na totalnem dnu, dokler nisem spoznal Kraljev ulice. Dali so mi priložnost, da zaslužim denar, s katerim kupujem hrano in plačujem položnice. Tukaj sem spoznal veliko ljudi, ki imajo podobne težave, kot jih imam sam. Vesel sem, da obstaja žarek upanja. S tem spoznanjem se soočam iz dneva v dan.

Igor »G«

DESETKA

Danes mi je redna stranka dala 10 evrov ter mi kupila malico. Solde sem takoj porabil, saj sem kupil mojemu kužku Tačku hrano in mami cigarete. Denar je zelo težko zaslužiti, porabiš pa ga v trenutku. Svoji stranki se iz srca zahvaljujem za pomoč in dobroto.

Igor »G«

ZA SREČO

Kot vsak dan sem tudi tokrat ponujala naš socialni časopis pred garažno hišo na Trdinovi. Bilo je izredno vroče, temperatura je presegla 35 stopinj Celzija. S seboj nisem imela osvežilne pijače in sem povsem dehidrirana nameravala zaključiti svoj delovnik. Približalo se mi je mlado dekle, ki dela v bližnji nedavno odprti korejski restavraciji. Radovedno me je povprašala, kako gre ponujanje časopisa, ter se ponudila, da mi prinese kozarec mrzle vode. Žejna sem ponudbo sprejela in res mi je čez nekaj minut ne le prinesla ponujeno, temveč mi je v roko stisnila še evro za povrh: »Izvoli vodo, da se v tem vročem dnevu malce odžeeš, kovanec ti pa podarjam za srečo.«

Nasmejala se je in se urno vrnila na svoje delovno mesto. Rada bi se ji zahvalila, saj mi je s svojo pozornostjo polepšala dan.

Špela #277

NEKAJ DRUGEGA

Pa smo le dočakali sonce. Juhuuu. Nič več mrzlih noči in spanja pod desetimi odejami namesto pod zvezdami ... No, pa preidimo k zgodbi. Prišel je eden precej vročih dni in prišla je tudi gospa, ki je vzela časopis. Vsa zadihana in prepotena. Gospa: »Dajte mi hitro en časopis.«

Prodajalec: »Dober dan, gospa. Kam se pa tako mudi?«

Gospa: »Tako je vroče, da bom skup padla.«

Hitro plača časopis in se začne pahljati z njim kot z najboljšo pahljačo.

P.S. Najbrž ni treba posebej omeniti, da se podobno dogaja tudi kadar dežuje – Kralji namesto dežnika.

Štorijo povedal Ribnčan

Zapisala Psiha

PROŠNJA SONČNI UPRAVI

Pisala bi prošnjo sončni upravi, da naj nam omogočijo visoke temperature čez celo leto. Moja prodaja časopisa Kralji ulice se odvija na mestu, kjer zelo piha in je zato temu primerno mraz.

Iva Tisa #094

GLAMPING

Pred izolski Spar sem prišel povsem moker, imel je še tri Kralje. Dobesedno so šli za med. Prosil me je za kolo, da gre porihat šotor. Pomagal sem mu najti plac v naravi nad Izolo. Tako mu ne bo treba delati odvečnih kilometrov.

Takšen sem, rad pomagam, daj dobro, dobro prej ali slej dobiš nazaj, sem tudi zelo veren in ne maram preklinjanja. Igor bo danes šotoril v miru. Jaz pa zjutraj kitaro vzamem, da mu jutro polepšam, veliko lepih poezij je v samem kralju, jaz bom pa kraljica.

Izi G #188 & Tabornik NES

Dogodki:

BRCNIMO RASIZEM 2019

V soboto, 8. junija, smo končno dočakali tudi 5. ljubljansko izvedbo nogometnega turnirja v malem nogometu Brcnimo rasizem. Kot navajajo organizatorji, je turnir del širše iniciative, ki preko športa promovira boj proti vsem oblikam izključevanja, sovraštva in zatiranja ter skozi tovrstne dogodke gradi alternative.

Letos se je prijavilo kar 20 ekip, zato se je turnir z igrišča pri Sokolskem domu na Taboru razširil še na igrišče bližnjega dijaškega doma. Kljub temu da se vsem ekipam, med njimi favoriziranim Prulam, ni uspelo prikazati na igrišču (med publiko se je šušljalo, da zaradi mačka), težko pričakovane igralke ŽNK Zagreb 041 pa so prišle samo tri, in še to z zamudo, je turnir potekal brez večjih težav. Ekipa so se tovariško dopolnjevale z igralkami in igralci. Čeprav je po zelo prijateljskem skupinskem delu igra v tekmah na izpadanje postajala bolj borbena in nekoliko ostrejša, so mednarodna sodnica Tanja Subotić ter sodnika Zoki in Tine in proti koncu tudi nepogrešljivi Irfan tekme mirno pripeljali do konca. Na turnirju smo Kralji ulice kot vselej sodelovali s svojo ekipo,

Najboljši vratar turnirja je bil naš Jani

Foto: JN

Foto: Komunal.org

nekaj naših nogometašev pa je igralo tudi v mešani ekipi Veseli kralji. Veselim kraljem se je uspelo prebiti celo do četrtfinala, kjer so šele po penalih izgubili s kasnejšimi zmagovalci turnirja Antinazionale. Le-ti so v finalu premagali Spartak 2864, v tekmi za tretje mesto pa je bila ekipa ND Proleterji boljša od Panterjev.

Tokrat je bilo vzdušje ob igriščih mirno in sproščeno. Nekaj sto ljudi se je zabavalo na različne načine. Na voljo je bil dobro ohlajen svetli in temni Ravbar, ki mu predrago pivo iz tamkajšnje brunarice (2,5 €) ni predstavljalo resne konkurence. Organizatorje je treba pohvaliti za napredek pri izbiri glasbene podlage. Če je bilo prejšnja leta slišati številne pripombe čez enoličnost glasbe, smo letos poleg ritmičnega deklamiranja (rap, trap ipd.) lahko poslušali tudi reggae, soul, funk, YU-rock, metal ... Ostajajo pa pripombe čez hrano. Za sladkosnede je sicer že dopoldne poskrbel Tim s svojimi palačinkami, nekoliko pozno, pa vendarle, so nahranili tudi vse tri veganke in oba vegana, zagrizeni mesojedci pa so se spet pritoževali, da ne morejo ves dan zdržati brez enega *čevapa*, *pljeske*, *krmenateljca* ali vsaj piščančjega bedrca. Lakoto so preganjali bodisi v slogu graditeljev egipčanskih piramid, torej s pivom, bodisi s prigrizki iz trgovin. Na svoj račun sta tako prišla tudi oba veletrgovca, ki imata v bližini svoje poslovalnice.

Matjaž Oven

DRUŽENJE OB MORJU

Organizatorja vsakoletnega druženja na morju sta bila Rdeči križ Slovenije – območno združenje Koper in Zavetišče za brezdomne osebe Koper. Tudi letos smo bili Kralji ulice povabljeni na dogodek. 22. junija se nas je šest aktivnih članov društva in dva otroka ene izmed članic odpravilo na morje. Cilj je bila Sveta Katarina pri Ankaranu.

Ob prihodu so nas organizatorji toplo pričakali, takoj so nam ponudili tudi kavo in sendvič, da bi lažje zdržali do kosila. Nekateri so se takoj ohladili, saj je bila temperatura morja ravno praviša. Drugi so igrali tombolo in upali, da zadenejo kakšno praktično nagrado, teh ni bilo malo, vendar nam ni uspelo zadeti nobene od boljših nagrad, igralo se je tudi šah in karte. Skozi druženje smo se povezali z ostalimi sorodnimi organizacijami ter z njimi delili izkušnje. Res smo vsi uživali. Za kosilo so nas pogostili z domačim golažem in polento, nato pa še s pladnjem osvežujoče hladne lubenice.

Kot bi mignil, je bila ura 15.00, zato smo se poslovili in odhiteli nazaj v Ljubljano. V imenu društva se organizatorjema najlepše

Foto: arhiv RKS OZ Koper

zahvaljujem, hkrati pa upam, da se naslednje poletje zopet sestanemo.

Špela

Foto: Tomi G1S (posthumno)

Mariborska stran:

GOGIJEVO ŽIVLJENJE: NEKDO DRUG, 8. DEL

Lep sončen pozdravček, dragi moji. Kako ste mi kaj? Upam, da ste dobro, ako že ne odlično. Danes vam bodem opisal, kako je, ako postaneš nekdo, kdor niti po vesoljski pomoti nisi. Prvo kot prvo mora biti v tebi kar nekaj igralskega talenta. Drugo kot drugo moraš spremeniti zunanji videz, govorico oziroma obnašanje nasploh. Spremeniti se moraš dobesedno v osebo, ki jo igraš. Sam sem kot goljuf obvladal stilsko preobrazbo in se vsaj navzven kazal v drugačni luči, kot sem bil v resnici. Zame nič lažjega, saj sem kot lažnivec obvladoval prav vsako sceno, v kateri sem se znašel. Primer: ko sem dopustoval v mariborskem zaporu, sem moral igrati top frajerja. Obril sem si lobanjo, tako da sem bil podoben E. T.-ju. Obritoglavci imajo ali pa so vsaj takrat imeli renome psihičev. No, kot je splošno znano, psihiče je bolje pustiti pri miru in namen stilske preobrazbe je bil zadetek v polno. Nikoli prej ali kasneje se nisem več pobril na kuglo, enostavno zato, ker si nisem bil popolnoma nič vseh. Enkrat pred mnogimi leti sem bil pod policijskim drobnogledom. Torej, zasledovali so me. Kakor koli že, otresel sem se zasledovalcev tako, da sem si v enem od frizerskih salonov dal pobriti brado in postriči lase na krtačko. Ko sem odhajal, sem z obešalnika vzel tujo jaknico, in to je bilo to. Zasledovalca sta čakala še kakšne pol ure, nato pa sta šla preverit, kam za vraga sem izginil. Sam sem ju opazoval iz bližnjega lokala. No, hitro sta me seveda izsledila, a ne dovolj hitro, tako da sem opravil en obisk, za katerega »flasterja« (zasledovalca, op. avt.) nikakor nista smela izvedeti. Kakor koli že, otresel sem se ju, ker sem se kot kameleon dobesedno zlil z okolico.

Najlepšo preobrazbo, ki bi mi jo zavidal vsak televizijski masker, pa sem izpeljal v sosednji Avstriji. Tam sem se preoblekel v žensko. Nabavil sem si kopalko iz cajta Elvisa Presleyja – enodelne z izdelanim oprsjem. Takrat sem imel posel, ki je pač bil take narave, da sem moral nastopiti kot ženska, ako sem hotel priti do določene osebe. Obraz ni bil problem, saj sem imel dolge rjave skodrane lase. Malo šminke, pudra in ostale ženske traparije, kot so umetne trepalnice in umetni nohti. Pje, bil sem kar zapeljiv. Največja muka so bile visoke pete na čevljih. Tri dni sem vadil hojo. Podnevi v stanovanju, ponoči pa na cesti. No, kakor koli že, uspelo mi je zapeljati bogatuna, ga uspraviti v njegovem stanovanju in ga seveda tudi okraati. A nisem mu odtujil niti enega centa. Moja naloga je bila, da poslikam neke dokumente. Še dandanes ne vem, kaj je na njih bilo, saj ni bilo ne časa in ne potrebe, da bi vtikal svoj mali nos tja, kamor ne sodi. Delo je bilo fantastično plačano in riziko je bil samo moj videz. No, pa sem videz temu primerno tudi prilagodil.

Za konec pa naj vam nekaj svetujem. Ako hočete postati nekdo drug, ste lahko to samo tako, da se temeljito spremenite. Spremenite, kar je treba spremeniti, in to je to. Ajnföh ko pasulj. Osebo pa drugače nisem imel posebnih želja, da bi postal to,

Foto: Rafaela Biazzi, Unsplash

kar nisem. Hvala lepa, saj imam že tako dovolj dela s samim seboj, torej z originalom. Za sam konec tegale pisanja pa še tole: ne spreminjajte se in nikoli si ne želite postati nekdo drug. Po moje nima prav nobenega smisla zato, ker si to, kar pač si, in s tem se je treba sprijazniti in seveda tudi živeti. Verjamem, da si je prav vsak od nas že kdaj želel, da bi bil kdo drug. Izvedljivo je le, ako se popolnoma poglobiš v to in poskusiš. Vsi radi igramo, pa čeprav doma pred ogledalom. Tako, dragi moji. To je od moje visokokalorične malenkosti za danes tudi vse. Bodite mi zelo dobro in ostanite to, kar ste – saj ste, kar je najpomembnejše, ljudje. Bajči, čavči in arivederči.

Goran Šrok – Gogi

NEKDO DRUG: MIRO LEMUT

14. julija 1972 si se rodil in uspešno si se kljub vsem težavam tudi postaral. Kaj naj ti rečem ob tvojem prazniku kot to, da ostani takšen, kot si. Želim ti predvsem zdravja in pameti. To slednje bo malo težje izvedljivo, saj je s staranjem in seveda tudi z načinom življenja zdravje iz leta v leto bolj kilavo. Pa pustimo malenkosti, v naslednjem letu ti želim čim več USPEHOV. Lepo

praznuj in se vidimo ob naslednjem praznovanju. Upam, da bolj pametni, kot smo danes. Še enkrat vse najboljše in niti približno ne pomisli, da ga naslednje leto zopet ne bi praznovali skupaj. Uživaj življenje, stari moj, in to na pune hamre.

Goran Šrok – Gogi

NEKDO DRUG: HUMORESKA POLETJA

Ni dolgo tega, kar se mi je sanjalo, da sem umrl. Ležal sem v mrliški vežici, obkrožen s cvetjem in venci. Ljudje, ki so me prihajali kropit, niso vedeli, da sem umrl le navidezno, zato sem poslušal, kaj neki bodo govorili o meni, dobro ali slabo. Nekateri ljudje so rekli, škoda ga je, da je tako zgodaj umrl, morda bi povedal še kakšen vic več, kot jih je utegnil povedati, sicer pa je bil tudi precej nenavaden človek, ukvarjal se je z marsičim, tudi z gledališko dejavnostjo, rad je imel glasbo, včasih pop, rock, klasiko ali pa slovenske narodne. Prišli so tudi drugi ljudje, ki me niso marali, ter govorili, da sem bil zelo nesramen, da sem se družil z lenuhi, pijanci in narkomani. Govorili so vse, le tistega ne, kar sem jim v resnici naredil.

Ko sem se zbudil, sem gledal okoli sebe, od tistih, ki so me obrekovali, ni bilo nikogar. Vstal sem iz postelje, se šel oprhat in nato pripravil zajtrk za ženo in za sebe. Ženi sem rekel, da sem se zredil, da ne morem obleči hlač, nakar mi reče: »Ti si se le na jeziku zredil, nositi bi moral čevlje z visoko peto, da se ti ne bi jezik vlekel po tleh.« Ostal sem brez besed, sem pa bil vesel, da še nisem umrl, tako si bom lahko še vedno izmislil kakšen dober vic: *nekateri ljudje v Sloveniji so križali čebelo s kresničko, zato da lahko tudi ponoči nabira med*. Lepo poletje želim vsem ljudem, ki so brezdomni.

Gregor B. Hann

NEKDO DRUG: STARKA

»Gospa, kartica ne prime, imate kaj gotovine?« slišim med policami. Pri blagajni stoji majhna drobna ženička. Nima. Ne enega ne drugega. Reče, da bo šla jutri vprašat na banko, kaj je s kartico.

Medtem trgovka odnaša skromno vsebino košarice nazaj na police. Starka s sklonjenimi rameni odhaja iz trgovine. Pustim vse, stečem za njo. Gospa, zakaj niste mogli plačati, kaj je narobe, vam lahko pomagam?

Kartica, pravi. Pa imam denar, veste, bom že jutri. Nima ga in sram jo je. Čutim zadrego. Zanima me, kaj je hotela kupiti. Kruh in mleko, odgovori. Imate kaj doma za jesti? Ne, bom danes pač brez. Ste kaj jedli danes? Bolj malo. Pridite, jo primem pod roko, greva noter in boste vzeli vse, kar ste se

namenili kupiti, in še več. Oblijejo jo solze. Pove, da je delala celo življenje, a s pokojnino ... saj veste, stroški, sama sem ... Sprašuje, kako mi bo povrnila. Ne boste, ni potrebno. Najejte se, mislila bom na vas, ji rečem, ko me hvaležno gleda. Gledam za drobno sključeno postavo. Težko zadržujem solze žalosti in besa. Kako je kaj takega mogoče? Da so stari ljudje odvisni od sočutja mimoidočih, da se prepiramo o tem, ali jim bomo trikrat ali štirikrat menjali plenico ... Medtem pa Lidije Glavine ... medtem pa država z neznosno lahkostjo vrže 30 milijonov v meglen inštitut, medtem pa ... Ne, hvala! To ne more biti moja država!

Evgenija Carl, Facebook

NEKDO DRUG: LJUBLJANSKE TOPLICE

Zbudim se v kletki, nekdo v beli halji me vpraša, če vem, kje sem. Ah, v Polju, v ljubljanskih toplicah, mu rečem. Vpraša me, kdo sem. Ovrnem, kaj ga briga. Aha, jezni ste, mi reče. Dobim injekcijo moditena in zaspim. Čez mesec dni me spustijo na odprti oddelek. Sem nekdo drug, Krišna, Jezus, Gorbačov. Tu je tudi neki bivši džanki, ki le mantra, bere biblijo in moli. Je ozdravljen, bil je v komuni, ima titan v glavi, ker je padel zadet, android je, se pošalim.

Ta naša psihiatrija ... Delajo poskuse, so uzakonjeni, kar je prepovedano drugje. V tujini moraš podpisati, da te lahko zdravijo, tu pa še kar kot v socializmu, injekcije, šoke so sicer prepovedali ob samostojnosti, še prej so za vlado preizkušali bojne strupe. Nekdo je rekel, da je ležal na postelji in šest ur buljil v zrak, pa da so psihiatri vohuni. No, mogoče res, vendar nam psihotikom nihče ne verjame. In od kod jim taki avti, v Idriji je nek hibrid, stvor, kot jih proizvajajo tam, rekel, da nima volilne pravice v Izraelu. V socializmu so imeli miličniki in

oficirji večje plače kot profesorji na univerzi. In vsi v naši dolini Šentflorjanski, razen pokojnega Ruglja in Mirana, mojega sošolca, so bolj za en kurac. Vsak lahko vsakega prijavi, zaprli so tudi nečaka pokojnega ljubljanskega župana Hribarja, pa so ga spravili do samomora. Nekdo drug pač.

Kdo se še spomni falklandske vojne ali ubojev Olafa Palmeja in Alda Mora? Sedaj mladina večinoma surfa po netu, poslušava rave in je ekstazi. Včasih smo bili pionirčki, sestavljali robote, težili s pankom, popili kakšno pivo, nič droge. In ta mladina nam bo vladala leta 2050. Tako je to, smo drugi, drugačni, malce je bilo življenje kruto, pa nič zato, smo se pobrali, diplomirali. No ja, moram nehati, tu v domu tipkam na računalnik in me mečejo dol.

PA NE OKOL GOVORT!

Črtomir Clonsky

NEKDO DRUG IZ DNEVNIKA 18-LETNE SARE

Foto: osebni arhiv

jun 2016

Ustni del angleščine je za mano!
če preživim maturo, bom celi šoli častila
kavo iz automata... ker nimam za kafiče,
fak ju. Kako mi je šlo?

Uletela sm not brez volje do lajfa.
Zvlekla sm listek s sliko polarnih medvedov
in začela cela pametna nabijat o globalnem
segrevanju zaand stuff.

Dokler nisam dojela, da to ni slika
polarnih medvedov, ampak so smeti....
ne vem, kdo se je bolj jokal... profesorca
od smeha al jst od sramote....

POLARNI MEDVEDI... ojej Sara... upam, da mi ne
bo odštela točk zato, ker sm čorava :C
no ja, če ne družga, sm jih usaj
nasmejala do solz. Enkrat za spremembo
hahaha. :)

SEM BIL PREJ NEKDO DRUG?

018
KRALJI
ULICE

Moja zgodba je unikat. Na cesti lahko pristane vsakdo (se govori). Vsekakor pa se vsakdo, ki ima le količkaj pameti, zaveda, da je stavek »se govori« oksimoron. Govori se samo od sebe ne prav nič. Vedno je pred aktom nek osebek. Torej kdo to govori: narkomani, pijanci, lenuhi, nesposobneži ter ostali resnicomrzni ničvredneži, ki iščejo tolažbo v teh besedah ter si zanikajo resnico, da so si za stanje povsem sami krivi. Bodisi s svojo nesposobnostjo, lenobo, delomrznjo, narkomanijo, alkoholizmom bodisi pa kar vsem skupaj. Ja, res je veliko ljudi v podobnem stanju. Vendar to ne spremeni dejstva, da si tudi ti gospod XY vse to sam zakuhal.

Vendar jaz pa ne. Da se je to zgodilo meni, se je zgodil čudež. Kajti jaz sem sposoben, priden, delaven, pošten ter nasploh urejen in inteligenčen, vzoren ter spoštovanja vreden državljani. Preden sem izgubil vse, tudi nisem užival drog, niti alkohola, razen zelo občasno, v zmernih dozah, vsekakor pa nisem bil odvisen od ničesar, tudi nisem zanemarjal svojega finančnega stanja. Bil sem zaposlen v uglednem finančnem podjetju in služil nekaj tisoč evrov mesečno. Natančne številke ne bom povedal, naj pa povem, da kar koli si mislite, je 99 odstotkov možnosti, da mislite premalo. Znesek je bil namreč ogromen. Živel sem precej razkošno življenje, hodil sem redno ven, pa tudi na drage dopuste, tudi izven kontinenta, v hotele s 4 in 5 zvezdicami. Z ženskami nikoli nisem imel težav, zato sem tudi, kar se te plati življenja tiče, imel precej burno in nekateri bi temu rekli polno življenje. A zame ni bilo polno. Bilo mi je precej prazno. Kajti edino, kar sem si res želel, je ena prava ljubezen, oseba, ki me ljubi z vsem srcem in ki bi jo jaz ljubil z vsem srcem. Zanj bi se odpovedal vsem drugim ter tudi vsemu razkošju. Tudi molil sem k bogu, naj mi pošlje nekaj, kar bi mi osmislilo obstoj. Z bogom imam namreč osebni odnos. Nisem pripadnik nobene religije, prav tako kot verjamem, da tudi bog ni. Ravno obratno, sem nasprotnik religij. Zdi se mi, da so ravno one najdlje od boga. Ampak dobro, tole ni teološki članek.

Vendar pa se mi vseeno zdi, da je bog imel prste vmes ali pa morda boginja, kajti v moje življenje je prišla oseba, ob kateri sem šele ugotovil, kaj zares pomeni ljubezen. O čem pišejo vsi tisti ruski avtorji ali o čem poje Đorđe Balašević. Kaj pomeni brezpogojna ljubezen. Spoznal sem najlepšo in najbolj simpatično, zanimivo, na pozitiven način utrgano punco, ki je postala smisel mojega življenja in ki mi je življenje povsem spremenila. Ljubil sem jo tako močno (in jo še vedno) kot nikoli nikogar pred tem. Vse ostale so mi v hipu postale nezanimive. Mislim, da je samoumevno dodati, da je nikoli nisem varal. Kljub svoji prejšnji naravi. In celo zdaj je ne bom. Kljub temu da nisva več skupaj, je moja duša zlita z njeno.

Štiri leta sva imela popolno vezo. Dopolnjevala sva se v vsem. V glasbi, filmih, humorju, ki sva ga razumela le midva, dokončevala sva si stavke, ma, jebi ga, celo tempo hoje sva imela enak. Občutek, ki sem ga imel ob njej, je bil tako lep, tako čarobno in pravljичno popoln, tako prekrasen, da mi je cel svet izginil, obstajala sva le midva, spomnim se večera, ko sva ležala ovita eden v drugega, ure in ure, ko sem hotel, da se trenutek ne bi končal, čaroben trenutek, pogledam ven in zunaj zvezdnata noč je, nikogar nikjer in svet je pogoltnila tišina. Zgodilo pa se je, kakor je v naravi gospodične nesreče, da je prišla v trenutku, ko je bilo najmanj pričakovano. Vedno, v vseh porušeni ljubzenskih zgodbah, je krivec druga ženska. V najinem primeru je bila druga ženska ona. Nesreča namreč.

Punca, ki sem ji predal svoje življenje, je nenadoma, skoraj dobesedno čez noč, močno zbolela. Za katero bolezen točno gre, ne bom opisoval, naj pa povem, da je zaradi hude agonije povsem spremenila njen karakter. Bolezen, ki je zelo redka, sploh pri mladih in sploh v tako skrajni obliki in sploh takole čez noč. Imel sem na izbiro, ali čuvam njo 24 ur na dan ali pa se dalje posvečam delu, pri čemer bi bila ona prepuščena sama sebi, kar ni bilo možno, če sem želel, da preživi. In to ni pretiravanje. Resnično je bilo tako. Tako sem ostajal doma, se vsako minuto vsakega dne ukvarjal le z njo, skrbel za njene potrebe in upal, da okreva. Bilo je težko, zelo težko. Sploh kadar – in tako je bilo vedno pogostejše, na koncu celo vedno – ni razumela, da ji pomagam in sem ji ob strani. In ne le zgolj pomanjkanje hvaležnosti (ki je nisem nikoli niti želel), temveč me je v večini primerov v popolnem nezavedanju lastnega početja celo ovirala ali pa mi škodovala. Če pa sem jo pustil samo zgolj nekaj uric, včasih tudi manj kot eno, sem, ko sem se vrnil domov, opazil, da se je zgodilo kaj groznega, celo katastrofalnega, bodisi samodestruktivnega bodisi na splošno destruktivnega. Tako sem delal samo še večinoma od doma, kolikor sem lahko, veliko večino časa pa posvetil skrbi zanjo. Zavoljo tega je šel ves moj trud, in tudi denar. Na koncu se je zgodilo to, da sem jo izgubil. To, kar sem se bal, da se bo zgodilo, kljub temu da sem se odpovedal delu, poslu, prijateljem, življenju. V upanju, da jo lahko rešim. Njo sem izgubil, sam pa ostal brez dela, denarja ter na koncu tudi stanovanja. Pristal sem na cesti. Brez vsega. A je nisem uspel rešiti. Na koncu je bil rezultat pri njej ravno tak, kot bi bil, če bi se ji že na začetku odpovedal ter poskrbel zase. Tako bi vsaj sebe tako rešil, zdaj sem pa klošar, brez vsega. Tolaži me ena misel. Da je vsaj zadnje leto preživela lepo in udobno. Lepše, kot bi sicer. In da sem bil ob njej. Kajti, kot sem že rekel, v času, ko je bilo še vse v redu in sva se ljubila kot noben drug par, ene sekunde z njo ne bi menjal za celo življenje z najlepšo in najbolj bogato slavno XYZ hollywoodsko igralko, pevko ali pač katero koli drugo zelo zaželeno punco. Z njo sem bil več kot eno sekundo, zaradi česar bom do konca življenja hvaležen. Se opravičujem, da nisem opisal konkretnih detajlov, tako da zgodba morda zveni privlečena za lase. A je popolnoma resnična. Detajle sem izpustil zaradi spoštovanja vpletenih oseb, sploh svoje drage, katere spodobnost in čast bi rad ohranil nedotaknjeni.

Pristal sem na cesti, čeprav sem imel dohodek večji od kogar koli, ki ga poznam. Pristal sem na cesti, ne vedoč, da obstajajo zavetišča, da obstajajo brezplačni obroki, da obstajajo Kralji. Prve dni sem spal na pločniku, dokler ni nekdo klical policije, da pijandura poležava sredi ceste. Nisem pijandura. Sploh ne pijem alkohola. Niti se ne drogiram. Morda bi se moral. Da bi lažje preстал moreče ure v brezdelju. Kajti verjemite mi, brezdelje je najbolj utrjavajoča dejavnost. A v očeh javnosti pač mnogokrat izpade tako.

Iščem delo, zelo intenzivno pravzaprav, vendar to, da sem pristal na cesti, ne pomaga. Vse se je zgodilo tako nenadno, da danes delo iščem kot brezdomna oseba. In ko ga dobim, bom na prvo plačo čakal mesec in pol, vmes pa bom vseeno moral kaj jesti in do takrat bom revije ponujal še naprej. Zato prosim vse, ne glejte na ljudi, ki ponujajo Kralje ulice, kot na nekaj manj. Ne stigmatizirajte. Vsakomur se lahko zgodi nepričakovano. Zdaj ponujam Kralje in skušam preživeti vsak dan posebej. Zbiram kovančke, da si lahko kupim sendvič. A iz srca sem

vseeno hvaležen, da obstajajo organizacije, kot so Kralji, brez katerih bi najbrž umrl sredi kakega jarka. In vsi ljudje, ki sem jim prej pomagal, nočejo več slišati zame. In teh je ogromno, kajti ko imaš denar, je okoli vse polno pijavk in vsem si car, oh in sploh legenda, najboljši človek, puncam najboljši jebač itd. Vse fejk šit. Klemnove keš pičke niso neznane avše iz mesta, keš pičke so večinoma lastni frendi. Pomagajo mi pa ljudje, ki sem jih spoznal šele sedaj, brez prebite pare, ki jim nikoli nisem nič dal, saj jim nisem mogel. Še obstaja dobrota v človeških srcih, na koncu morda ravno tam, kjer jo najmanj pričakuješ. In obratno. Sebičnost, zahrbtnost in hinavščina se pojavijo pri ljudeh, ki si jim dal vse.

In še za konec naj povem, odkar sem na cesti, sem spoznal veliko ljudi v podobni stiski, kot sem sam. In mnogim sem povedal svojo zgodbo. In mnogokrat, celo največkrat pravzaprav, je bil odgovor tak: »Stari moj, kot bi govoril mojo zgodbo.«

Ja. Mnogim se je zgodilo kaj podobnega. Mnogim zelo podobnega. Mnogim drugačnega, a enako žalostnega. Redko, res redkokdo je na cesti in ponuja Kralje zato, ker je pijanec in se mu ne da delati. Pravzaprav sploh ne vem, če je kdo tak. Kajti prodaja je prav tako delo. Trdo delo. Včasih trše kot delo v tovarni. 5 odstotkov truda je stati na žgočem soncu ali na mrzlem ledu 12–14 ur na dan. 95 odstotkov truda je soočanje z

lastnim ponosom in egom. Zgodilo se mi je že, da me je nahrulil nek gospod z besedami: »A spet vi vsiljujete tole sranje?« A jaz sem čisto tiho stal z revijo v roki, brez da bi kar koli rekel. Ne vem, a tudi ko se sprehodite mimo prodajalke v trafiki, jo nahrulite z enakimi besedami? Vendar pa na srečo večina ni takih. Večina ljudi je dobrih in polnih razumevanja. Nekateri res ne morejo pomagati, ker preprosto nimajo. Vendar mi že prijazen pogled brez sodbe polepša trenutek in da voljo, da ne obupam.

Torej, spoznal sem, da moja zgodba NI unikat. Niti ni edinstvena. Niti ni pravzaprav nič posebnega. Mnogi s svojo zgodbo ostajajo nemi. Ne upajo si je povedati. Ker jih je sram. Zato naj ta zapis ostane kot beseda tistih, ki molčijo. Moja zgodba je resnična. Ni unikatna in ni posebna. Je le zgodba še ene osebe z ulice, ki se trudi nekako prebiti skozi dan z vsemi tegobami sveta ter s še večjimi tegobami svojega strtega srca. Moja številka prodajalca, označena tudi na reviji, je #823. Kdor koli jo ima, naj prejme mojo iskreno hvaležnost. Zaradi vas mi ostaja upanje v srcu. In motivacija, da se borim dalje. Za vse dobre ljudi tega sveta, prejmite en prelep pozdrav od še enega s ceste. Gledam zdaj ven in zunaj sije zvezdnata noč, nikogar nikjer in svet je pogoltnila tišina. A tokrat brez nje.

Nesmrti #823

019
KRALJI
ULICE

KJE BOMO PA JUTRI SPALI?

Dokler se eni sprašujejo, kam na dopust, se mi sprašujemo, kje bomo pa jutri spali.

To pomlad smo se na pobudo študentk in študentov, ki (še vedno) živijo v študentskem domu Akademski kolegij v Ljubljani, zbrali na skupščini Kje bomo pa jutri spali?. Študentkam, študentom in drugim, ki živijo v tem študentskem domu, grozi deložacija. Subvencioniranih nastanitev za študente je v Ljubljani glede na število študentov bistveno premalo. Primanjkljaj je vrhunec dosegel v letošnjem študijskem letu, ko je več kot šeststo študentov, ki si težje ali pa si sploh ne morejo zagotoviti nastanitev na trgu, ostalo brez ležišč. Zaradi prostorske stiske znotraj študentskih domov so se prisiljeni na predavanja voziti od doma, bivati po hostlih in plačevati turistično takso ali pa se prepustiti nemogočim razmeram na najemniškem trgu. To le pogloblja njihovo socialno stisko ter odvrta pozornost od študija. Od prve skupščine v Akademskem kolegiju naprej se je začela formirati odprta skupina, ki povezuje ljudi v boju za primerna in dostopna stanovanja. Na skupščinah se poleg študentov zbiramo tisti, ki že vrsto let čakamo na neprofitna stanovanja, katerih gradnja močno zaostaja za družbenimi potrebami. Zbiramo se najemniki, ki vsako leto plačujemo vse višje najemnine za slaba stanovanja, podpisujemo 11-mesečne pogodbe in čakamo, da nas lastniki zamenjajo s turisti. Zbiramo se tisti srečni kupci stanovanj, ki smo jih preplačali, se za 30 let globoko zadolžili in zdaj upamo, da bomo v tem času obdržali službo in da nas ne ujame nova finančna kriza. Zbiramo se tisti, ki smo se zaradi razmer na nepremičninskem trgu vrnili k staršem, preselili iz Ljubljane ali pa pristali na ulici. Študentje brez študentskih sob, najemniki brez varnega najema, zadolženi lastniki, brezdomci, upokojenci brez

Foto: Mr. Anonymus

primerne oskrbe. Mi smo tisti, ki sta nam odvzeti možnost za dostojno bivanje in pravica do mesta. Vaša konjunktura je naša stanovanjska kriza. Živimo jo vsak dan.

Umik družbene preskrbe s prodajo 35.000 javnih stanovanj, ukinitvijo sistematičnega financiranja njihove gradnje ter spodbujanjem mita »naj si vsak stanovanje preskrbi sam« je stanovanjsko področje prepustilo tržnim mehanizmom. Dostopnost in kakovost naših stanovanj sta tako odvisni od oderuških najemodajalcev, špekulantskih investorjev in občasne dobre volje javnih institucij. Stanovanje je postalo običajno tržno blago, vir dobička za bogate in negotovosti, strahu in revščine za večino. Na tržnih mehanizmih (ne) utemeljena stanovanjska preskrba nujno vodi v krizo neprimernih in nedostopnih stanovanj za večino. Skupščina se srečuje vsako sredo ob 19. uri, kje bo naslednja, spremljajte prek Facebooka ali pišite na e-naslov: kjebomopajutrispali@gmail.com. Lepo vabljeni!

V imenu skupščine Kje bomo pa jutri spali? I. B.

NEKDO DRUG: O STAREM PSU

Nekoč je v majhni vasi blizu morja živel star pes. Ostareli kmet in kmetica sta ga dolgo tega posvojila kot mladiča, kljub temu da ni bil ravno lepoteč. Svojih pasje družine in mame se je komajda spominjal. Na nek način je bil lahko srečen, da je dobil gospodarja, hrano in dom. Bil je daleč od tistih psov, ki blestijo na pasjih razstavah in pobirajo nagrade, kolajne in pokale. Zavedal se je, da ima nesorazmeren trup, prekratke noge in predvsem prevelika ušesa. Zato ga je kmetica, ki je imela dobro srce, klicala Uhač. Bil je pač mešanec mnogih pasem, zato bolj odporen in vsa dolga pasja leta zdrav kot dren.

Življenje na mali kmetiji je minevalo mirno, skoraj monotono. Nikoli ni imel svoje pasje ute, a je bil hvaležen za nadstrešek in nekaj starih odevj zadaj za hišo. Nikoli ni bil deležen kakšne posebne pozornost in nežnosti. Tu in tam ga je kmetica, ki mu je prinašala ostanke hrane, počohala za ušesi. Zato jo je vsako jutro veselo pozdravil z mahanjem repa in iskrivimi pogledi. Kmet ga je komaj opazil, včasih je pripomnil, da ni od njega prav nobene koristi. In to ga je bolelo. A tudi njega je pozdravil, kadar se mu je približal, kljub temu da ga je kdaj pa kdaj grobo odrinil z nogo. V vasi in v hiši skoraj ni bilo živali, samo ducat kokoši, zaprtih za žičnato ograjo, in kdaj pa kdaj obiski potepuških mačk, ki ga niso prav nič motile.

Leta so minevala in kot mlad pes je v srcu začutil hrepenenje po pasji družbi in ljubezni. Prva leta je bila njegova svoboda dolga dobrih deset metrov verige, nato pa se je kmetica odločila, da mu jo sname. To ni niti pasje življenje, je rekla možu, pa saj ne bo kam šel, navezan je na domačijo. In znova je začutil hvaležnost do obeh, da sta bila prijazna in dobra do njega. Včasih je na ušesa ujel temačne zgodbe o krutosti in mučenjih, ki so jih doživljali drugi psi. Kljub hrepenenju in želji po pasji ljubezni se ni oddaljil od domačije. Malo iz strahu, ker je hiša stala blizu ceste, malo zaradi tega, ker ni prepoznal vonja pasje ljubezni. Do nekega dne, ko se je v veliki hiši začasno naselila mlada družina s prikupno kokeršpanjelko.

V prekrasnem maju jo je srečal, svojo pasjo ljubezen, prvo in edino. S pogumom, ki ga premorejo le zaljubljeni, je ob večerih v strahu pričakovanja hodil k veliki hiši in jo čakal. Čakal in čakal veliko večerov, preden je prišla k njemu, pasja princesa, nebeško lepa in privlačna. Vseeno ji je bilo, da ni postaven pasji lepoteč, dotaknila se ga je s smrčkom in življenje je postalo raj. A minil ni niti dober mesec, ko se je družina iz velike hiše odselila. Seveda je žaloval, a zdaj so bile sanje ljubezni uresničene, in nikoli je ne bo pozabil. Velikokrat, ko je samotni poležaval pod murvo, se je spomnil tistih dni vznemirjenja, ljubezni in sreče. Vse leto je ob večerih zaman upal, da se vrne. In s sanjami pride tudi upanje, in dokler je upanje, je življenje vsaj znosno.

Opazoval je staro kmetico, ki si je zdaj pri hoji pomagala s palico. Opazoval je svoj odsev v luži, sive dlake in otožen pogled, ki se je sprijaznil z jesenjo življenja. Koraki so postajali počasni in kdaj pa kdaj se mu je zgodilo, da je klecnil. Bili so večeri, ko ga je v krčih streslo, a na srečo spet popustilo. Še vedno je vsake toliko ob nočeh hodil do velike hiše na robu vasi. Zazrl se je v zvezde, kot da se tam skrivajo odgovori. Neke hladne zimske noči se je znova odpravil z upanjem, da psičko vsaj še zadnjič vidi. Sunki burje so bili vse močnejši in

Foto: Žigažaga

hladen dež se je spremenil v ledeno sodro. Treslo in mrazilo ga je, vsa moč ga je zapustila in s težavo se je priplazil do jarka blizu hiše. Zdrsnil je v globino in naj se je še tako trudil, ni mogel vstati. Za trenutek je imel občutek, da se je v hiši prižgala luč, za hip je v prividu videl zlate kodre, ki so mu bili nekoč tako blizu. In potem je utonil v temo.

Uhač, Uhač, je stara kmetica klicala svojega psa. Dva dni ga je zaman iskala po vasi. Ležal je v jarku in ni in ni se mogel postaviti na noge. Podobe njegovega življenja so se mu prikazovale v pol odprtih očeh.

Tretji dan je stari pes zbral svoje zadnje moči. Z največjo težavo in muko se je splazil iz jarka in opotekel proti domu. Za pot, ki jo je včasih prehodil v nekaj minutah, je potreboval več kot uro. In končno mu je uspelo. Težko je dihal in njegovo srce je bilo vse počasneje. Stara kmetica je stekla na dvorišče, vzela nekaj odej in ga dvignila v naročje. Nežno ga je zibala. Njegove oči so bile kot dvoje diamantov. Začutil je spokoj, srečo in tišino.

Franjo Frančič

NEKDO DRUG

V PREJŠNJEM ŽIVLJENJU SEM BIL SEKRET,
SEDAJ SEM NJEGOVA VSEBINA.

GREGOR B. HANN

其他人

前世我是厕所，今世我是它的内容。

V kitajščino prevedla Dunja Zorman

DANES SEM SPET ZUNAJ,
JAZ IN PEKARNA.
VSAK DAN JE LAHKO PETEK, ČE SE IZPOVEŠ REFOŠKU.
V ZRAKU JE VONJ PO SVOBODI,
JUTRI BO KONEC SVETA,
OBDAJA ME OBČUTEK PROSTRANSTVA,
V KURDU SE VRTIJO MAMAS AND PAPAS, CALIFORNIA DREAMIN',
STAR SEM ZOPET SEDEMNAJST IN V MENI SE PREBUJA SVET,
POGREŠAM OČETA, KI GA NIKOLI NISEM IMEL,
FANTA, KI ME NIKOLI NI DRŽAL ZA ROKO.
KONEC PESMI.

TOM VEBER

Kraljevi recenzor:

FESTIVAL KAVE

022
KRALJI
ULICE

Vrhnika, rojstno mesto Ivana Cankarja, mesto njegove domače hiše v ulici Na klancu in zgodbe, ko mu je mama prinesla skodelico kave na podstrešje, kjer je ustvarjal, a jo je zaradi zaljubljenih misli odvrnil. Ne le da ta dogodek priča, kako moški ne moremo istočasno razmišljati o več dekletih hkrati, ampak je ta pripetljaj ključen za to, da smo 25. maja na Vrhniki obiskali že 4. festival kave, letos obarvan na temo kave in hrane. Na vrtu vrhniškega Cankarjevega doma je festival ob spremljavi klasične glasbe očaral s pestro in idilično ponudbo raznovrstnih kav, kavnih koktajlov, slaščic, ki sodijo k dobri kavi, ter s kavnim pivom, ki so ga s pomočjo bližnje vrhniške pivovarne Human Fish pripravili posebej za ta festival. Otrokom in njihovim družinam so bile namenjeni igrive delavnice, risanje s kavo in predstavitev izdelkov, sestavljanje čarobnega kavnega mozaika, oblikovanje lončka Togo, izdelava obeskov iz kavnih zrn za domače ključe in skrito presenečenje: kavne sladice za najmlajše. Nepozaben del festivala je bil svetovni Cupping maraton, kjer so mednarodni udeleženci ponudili kavo s kavnih nasadov iz Braziliije, Gvatemale, Hondurasa, Jemna in japonske upodobitve gejša cuppinga. Kava je tista, ki poživi glavo in duha v njej, je skoraj gonilo sveta, in marsikdo si življenja brez te razvade ne more predstavljati. Vrste kavnih grmov ločijo kave na arabiko, robusto in liberiko. Način priprave kave, ki je poznan vsem civilizacijam, je predvsem turška kava, v katero naj ne bi dodajali mleka zatem, ko smo hladni vodi dodali fino mleto kavo in pustili, da se segreje, a ne sme zavreti, ker se ob vretju kave v vodi sprošča snov, ki v telesu privede do prekomernega tvorjenja holesterola. Načeloma se kuha v džezvi ali ibriku, ki naj bi bil iz bakra ali medenine, in se z vodo sama veže, tako da je ni treba mešati. Espresso simbolizira osnovo kavnim napitkom, je pravilno pripravljen s pravilnimi sedmimi grami fino mlete kave in napitkom, ki naj ne bi presegal ene tretjine male kavne skodelice. Pod pritiskom devetih atmosfer vroče vode se pripravi v dvodelnem pokritem kuhalniku, znanem kot kafetiera, ki odseva izumiteljstvo italijanske kulture. Presenetljiv je espresso s toplim mlekom, ki naj bi ga bilo trikrat več kakor kavnega napitka, in to vse v mali kavni skodelici. Kapučino je po tretjinah sestavljen s kavnim napitkom iz sedmih gramov kave, prevretega mleka in mlečne kreme, ki jo dobimo s penjenjem mleka. Za makiato potrebujemo tretjino male skodelice espressa, ki mu dodamo tretjino zelo vročega mleka in pikico mlečne pene, ki na napitku spominja na liso ali madež, kar je prevod italijanske besede

Kofeterica, Ivana Kobilca

macchia. Latte macchiato v skodelici s prostornino 240 ml je pripravljen s 60 ml espressa in 180 ml mlečne kreme ter tako predstavlja kremne sanje. Bela kava ali *caffe latte* je po standardih pripravljena s 30 ml osnovnega kavnega napitka in 90 ml mleka. Študentska kava je tista, ki naj bi nudila poživitev med učenjem, čeprav je domišljija vedno neskončna. Prav tako je kava na splošno simbol druženja in utrjevanja osebnih vezi ter jutranje požitve. V času slovenskega realizma je slovenska slikarka Ivana Kobilca med številnimi deli najbolj poznana prav po toplo nasmejani anonimni starki s skodelico vroče kave. Umetniško delo, naslikano leta 1888, se imenuje Kofeterica. Organizatorki se najlepše zahvaljujem za brezplačne kave.

Jan Omahne Femec

DVORANA STOŽICE: MARK KNOPFLER

Za podarjeno vstopnico za koncert *Marka Knopflerja*, na katerem je član našega društva nadvse užival, se najlepše zahvaljujemo NUCOAST CONCERTS, organizacija prireditev d.o.o.

KU

NEKDO DRUG, NAJ BO NEKDO DRUG

Nekdo drug. Nekaj, kar sem si želel biti ali samega sebe spremeniti, osebno nezadovoljstvo in nesprejemanje tega, kar nam je narava podarila in starši privzgojili. V adolescenci sem si vedno želel čarati, ampak ne kot čarodeji, ki ustvarjajo iluzijo, temveč imeti moč spreminjanja fizične okolice. Ta želja se mi je porodila zaradi težkega otroštva in krivic, ki so se mi dogajale. In ne samo meni, ampak tudi drugim.

Ko sem dojel, da se mi ta želja ne bo uresničila, sem si želel biti morilec, ki bi odstranjeval pohlepne, požrešne, nespoštljive ljudi. Moj sistem bi bil tak, da bi jim najprej prestrelil eno koleno in pustil sporočilo, naj se zamislijo, kaj delajo, in nehajo s škodljivim početjem. Če se ne bi spremenil, bi jim prestrelil drugo koleno s sporočilom, da je to zadnje opozorilo, ki so ga dobili. Če se oseba ne bi spreobrnila, bi jo pihnil direkt v čelo. Ampak tudi ta želja se ni realizirala. Z leti prek gledanja televizije, predvsem filmov, ki pa so predvajali veliko nasilja in kriminala, se mi je vzbudila želja, da bi bil nekdo drug, in to kriminalec. Zakaj kriminalec? Zato ker so živeli lagodno življenje, polno dobrin in strahospoštovanja, toda z leti se zaveš, da to ni tako, kot je videti, ves čas živiš v strahu, življenje pa je stresno, saj to ni rožica, ki brezskrbno raste na travniku. Nato sem že spet zaradi prevelikega vpliva televizije in hkrati ljudi, s katerimi smo vsi obkroženi, ki imajo po domače

povedano večinoma oprane možgane, hotel biti nekdo drug. Na koncu sem se izgubil v tem svetu norije in na koncu padel v globoko jamo težav. S pomočjo lastne življenjske energije za preživetje in svojo pametjo sem dojel, da sploh nočem biti nekdo drug, ampak sem sprejel samega sebe in svoje dobre in slabe lastnosti in dojel, da ljudje cenijo iskrenost in priznanje svojih napak, ki jih poskušamo spremeniti na bolje ali vsaj kontrolirati. Nekdo drug me več ne zanima. Odkar sem to dojel in sprejel samega sebe, živim manj stresno, bolj ponižno, ker v realnosti človek ne potrebuje veliko, vsaj jaz več ne. Meni je zadosti, da nisem lačen, da imam streho nad glavo, zavetje, bližino in razumevanje. Seveda je tu še nekaj malenkosti, ki jih tudi potrebujemo, kot na primer zabava, sprostitve, šport, osvajanje novih znanj, gradnja nepotrebnih objektov, umetnost ...

V glavnem jaz sem, kar sem, ampak sem tudi nekdo drug brez tega, da sem v resnici nekdo drug, in to mi daje zadovoljstvo. Druge sprejemam z vsemi napakami, zavedati se moramo, da nismo in tudi nikoli ne bomo perfektni. Zato naj bo nekdo drug nekdo drug, jaz sem jaz.

M. Ž. ☺

023
KRALJI
ULICE

KAKO JE BITI STAR

Nedavno sem se ob nekem dogodku spomnila nekega prizora. Gre za resničen prizor izpred nekaj let, v katerem nastopata moj sin in njegov stari oče. Oba sedita, vsak v svojem vozičku, sin v otroškem, njegov stari oče v invalidskem, in se pogovarjata. Takrat je bil sin star eno leto in je komaj shodil, njegov stari oče pa je bil že v letih in bolan in tako rekoč ni mogel več hoditi.

Spomnila sem se torej tega prizora, ob katerem sta se mi kmalu porodili naslednji vprašanji. Kako je pravzaprav bilo, ko sem bila sama še zelo majhna in sem komaj shodila? In kako bo, ko bom sama stara in morda tudi bolna, morda tudi ne bom mogla več hoditi? Hitro sem uvidela, da sem pravzaprav pozabila, kako je bilo, ko sem bila tako rekoč na začetku svojega življenja in sem komaj naredila prve korake, in da se najverjetneje tega nikoli ne bom spomnila. Kako bo, ko bom stara, morda tudi bolna, morda tudi priklenjena na invalidski voziček – to pa bom šele izvedela, razen če seveda ne bom že prej umrla. Ko si bom predstavljala, da sem v otroškem oziroma invalidskem vozičku, bom torej to lahko počela samo s svojega zdajšnjega vidika. Predstavljala si bom torej lahko samo, kako bi bilo, če bi bila v otroškem oziroma invalidskem vozičku zdaj. In ne, kako je bilo biti v otroškem vozičku, ko sem bila še zelo majhna in sem komaj shodila, oziroma kako bo biti v invalidskem vozičku, ko bom stara in bolna in ne bom mogla več hoditi. Oziroma občutila in mislila bom lahko samo to, kar bi občutila in mislila zdaj, in ne tega, kar sem oziroma bom občutila in mislila takrat. Ko si predstavljamo, kako je biti star (in recimo, da me trenutno bolj zanima to, kot pa, kako je biti še zelo majhen, zato naj ostanem pri tem), si torej pravzaprav predstavljamo nekaj drugega. Oziroma naši občutki in misli so drugačni kot tisti, ki jih bomo imeli, ko bomo res stari. Seveda se lahko zgodi, da bodo tudi zelo podobni. Lahko pa bodo tudi zelo drugačni in bomo presenečeni.

Podobno je, ko si predstavljamo, da smo nekdo drug – ki je recimo tudi brezdomec in ga redno srečujemo, ko se vračamo iz službe domov. Ali pa sploh neko drugo (nečloveško) bitje, na primer netopir. Tudi tu gre za to, da si pravzaprav predstavljamo nekaj drugega. Razlika pa je v tem, da je tu to zaradi tega, ker ko si predstavljamo, da delamo stvari, ki jih dela nekdo drug, to lahko počnemo samo s svojega osebnega vidika. Oziroma ko si predstavljamo, da delamo stvari, ki jih dela na primer netopir, to lahko počnemo samo s svojega človeškega vidika. Predstavljamo si torej lahko samo, kako bi bilo, če bi recimo viseli z veje z glavo navzdol mi, ljudje. In ne, kako je, če to dela netopir. Ki ne visi tako, da je na vejo obešen za kolena. In ga ne skrbi za stvari, ki so mu padle iz žepov, in da v takem položaju ne bo dolgo zdržal in tako naprej.

Dr. Barbara Vogrinec Švigelj, filozofinja

EMIL IN PEPI MODRUJETA OB ŠANKU, NAKAR EMIL REČE PEPIJU:
»KAJ VIDIŠ V ALKOHOLU?«

PEPI NEMUDOMA ODVRNE:
»NAJPREJ NE VIDIM NIČ, POTEM PA VSE VIDIM DVOJNO!«

ROBERT ŽERJAV, LESCE

TISKARSKI ŠKRAT

V prejšnji številki nam jo je na strani 24 zagodel tiskarski škrat. Pod naslovom *Pravljica za lahko noč: Nekoč je živela babica*

(*Lesna žlica*), avtorice Nedeljke, se je vrnil tekst Ive Tise z naslovom *Čas in Ivica*. Obema se zaradi napake opravičujemo. Uredništvo

NEKDO DRUG: ČAS IN IVICA

024
KRALJI
ULICE

V preteklosti sem okusila samoto v vseh njenih razsežnostih, bila sem bolj osamljena kot smet na cesti. Zaradi možganske poškodbe se nisem znala vklopiti nikamor, nisem znala iti med ljudi. Takrat pa je prišel čas preobrazbe. Spoznala sem, da je v meni majhna deklica, ki potrebuje zaščito, zavetje. Bili sva dve, jaz in moja Ivica. Ivica, daj to, Ivica, daj ono. Lepo je, ljubkujeva in objemava se. O, ja, prišel je tudi trenutek, ko nisem bila ponosna nanjo, svojo Ivico. Dajmo, Ivica, potruji se. Potem sledi pohvala. Poljem jo na sprehod, včasih prav tekmuje z menoj. Katera bo hitrejša? In ko skupaj hodiva plavat, seveda želi biti najhitrejša. Tekmuje z vodo, vendar voda ni milostna. Čim bolj ona čofota po vodi, tem bolj vodo čofota z njo. Enkrat se ji pa nič ni dalo, tej moji Ivici. Bili sva na bazenu, preplavalala je kilometer, ampak to tako počasi, res

počasi, da se je skoraj utopila. Jah, ta moja Ivica. Pravi, da ima devet življenj, da naj ji dam mir, da ona že ve, kaj je to življenje. Kot mačka se preteguje sredi ulice, objema drevesa, in to s spoštljivostjo. Stopi pred drevo in ga v sebi vpraša, ali ga lahko objame. In drevo ji da vedeti, če da ali ne. Če je da, potem jo povabi k sebi. Objame ga, objema ga petnajst minut. Pravi, da se zatem vanjo naseli drevesna energija. Če jo drevo odkloni, se mu zahvali in gre dalje. Objema se tudi s psi, ki so zanj ljubezen na štirih tacah. Zdravi se s sončno energijo, vdihuje s polnimi pljuči čisti zrak, in tudi če kdo kadi zraven nje, česar sploh ne prenaša, prenese, ampak za silo. Takrat uporabi svoje znanje avtosugestije: diham čisti gorski zrak, popolnoma sem zdrava in godi se mi samo najboljšo možno. Ta moja nežna lepa Ivica.

Iva Tisa

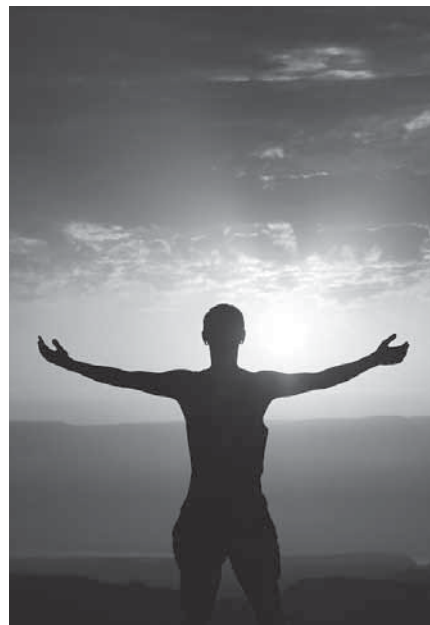

Foto: Avi Chomotovski, Pixabay

PRAVLJICA ZA LAHKO NOČ: LESENA ŽLICA

Malo stran od majhne vasi, na robu gozda, na vrhu malega hribčka, je že stoletja stala osamljena hiška. V njej je živela babica. Poznala je vsak kotiček v gozdu in vsako drevo. Vedela je, kje rastejo gobe, borovnice, gozdne jagode in mlade koprive, iz katerih je kuhala čaj. Kadar se je na novo samo posejalo seme in vzklilo v majhno drevo, je bila še posebej vesela. Živela je sama in mati narava ji je bila vedno v uteho.

Nekoč se ji je zazdelo, da sliši glasove v krošnji stare bukve, kot bi ji staro drevo hotelo nekaj povedati. Prisluhnila je vetru v gostem listju in zazdelo se ji je, da drevo govori. Kot bi pelo. In ko je tako gledala v krošnjo, skozi katere gostoto se je sonce le s težavo prebijalo, je na tla ob njej padla majhna suha vejica. Vzela jo je v roke, si jo nekaj časa ogledovala, potem pa iz žepa potegnila pipec in iz vejice izrezala leseno žlico. Odnese jo je domov, jo shranila v kuhinjo med ostale žlice in nanjo pozabila. Prišla je zima. Huda, mrzla, težka zima. Babica pa je ostala sama. Na vrhu hriba, tik ob gozdu, v svoji majhni hiški s slamnato streho. Sedela je ob peči in se grela. Bila je

lačna, ozimnica pa je skoraj prazna, sneg pa še kar ni pojenjal. Ostalo ji je le še nekaj krompirjev, ajde in suhih hrušk. Masla je že zdavnaj zmanjkalo in edina krava, ki jo je imela, je prenehala dajati mleko, še preden je zapadel prvi sneg. V posodo z vodo je stresla malo ajdove moke in tako brez zabele naredila žgance. Ko jih je kar se da hitro in močno mešala, se ji je zlomila kuhalnica. Vzela je tisto leseno žlico, izrezljano iz bukove vejice, na katero je pozabila. Ko se je z njo dotaknila žgancev, so se le-ti zabelili in skuhali do konca sami. Tako okusnih žgancev še ni jedla. Sumljivo in čudno se ji je zdelo vse skupaj, a je zjutraj vseeno poskusila znova. Suh hruškov krhelj in malo vode je dala v posodo. Takoj ko se je zmesi dotaknila z leseno žlico, se je spremenila v hruškovo čežano. Bolj okusne babica še ni jedla. Nato je pomislila na pogačo in že se je ob njej na mizi pod leseno žlico pojavila topla potica. Babica ni verjela svojim očem. Pomislila je še na jagode in jih takoj dobila. Ni minilo dolgo, ko je po babičnih dobrotah sredi zime zadišalo do vasi. Prvi so prišli otroci in za njimi počasi vsi lačni.

Miha Brumec

Načuditi se niso mogli babičini dobroti in od kod njej sredi zime toliko borovnic, da lahko speče štrudelj. In od kje ji skuta, ko pa ima le eno suho staro kravo, ki še za klobase ne bi bila dobra, pa tudi mleka že dolgo ni dala.

Že dolgo niso več verjeli v čudeže. Zato jim babica niti ni poskušala razložiti, od kod dobrote. Svoje lesene žlice ni nikomur pokazala, a pri njej se je vedno dobilo za jesti.

Nedeljka

Izza rešetak:

REZERVAT: DNEVNIK OBSOJENCA 0-118/2015

Ta dnevnik je resnična zgodba življenja v ZKPZ Ljubljana, Povšetova ul. 5. Pisati sem ga začel 26. 4. 2015. Naj vam bo v veselje brati ga in naj vam nekaj da, kaj koristnega. Glede na to, da se najde v njem tudi kaj nepojasnjene, čudnega, nedorečenega, naj vas ne bo sram. Vprašajte. Moj elektronski naslov vam je vedno na razpolago: taubi66@gmail.com.

Petek, 8. maja

Vsak dan odkrijem nekaj novega, kar mi stopi na živce. Včeraj ponoči je Roman spet brskal po moji omari. Sicer res, da je bil zadet od tablet, pa vseeno. Misli je, da vsi spimo in si tako lahko privoščimo našo hrano. Sicer sem ga sumil že prej, ker poznam posledice leponex tablet. Stopil sem iz postelje – ni me slišal. Prišel sem za njim in ga stisnil za vrat ter ga pospremil do njegove postelje. Misli sem, da bo to dovolj. Ne! Dobrih deset minut kasneje je bil pri mizi in želel zviti cigareto z mojim tobakom. Takoj sem bil ob njem in mu vzel tobak iz rok. Le neumno me je gledal: »Če poskusiš še enkrat kaj z mojimi stvarmi, te prefukam ko kozla.« Brez besed je vzel Daliborjev tobak. Imel ga je le še za eno cigareto, predstavljajte si to sceno zjutraj. Ta nov Rom Žare pa tudi ... danes dopoldne me je nasral, da mu zvijem dve cigareti. Misli sem, da je brez, in sem mu zvil, potem pa je kadil svoje, in ko je nekaj brskal po omari, sem opazil, da ima ogromno cigaret. Zame so v sobi ciganska posla zaključena. Niti besede več ne spregovorim z njim. Bojim se le, da mi toliko počim film, da mu na glavi polomim stol. Do zdaj nisem bil nikoli ksenofob, ampak da zapornik krade zaporniku, to je prešlo vse meje. No, sicer pa le ni sranje vse, kar se zgodi čez dan. Danes sem imel obisk – Tanja (KU). Po dolgem času spet domač pogovor, prijateljica, možgani kar preklopijo na novo valovno dolžino. Povedala mi je, kako je tam, kjer živim (le za vrt ni vedela), čeprav ne bom imel letos nič od njega, pa upam, da sta Miran in Kljucek naredila vse, kar je potrebno, saj sem pred tem poskrbel za res ogromno stvari. Tanji sem še zdaj hvaležen za polepšan dan. Ko bi bili taki obiski vsakodnevni, pa bi to postalo že osladno in monotono. Ne bi bilo več pričakovanja po ponovnem snidenju.

Sobota, 9. maja

Po vojaško. Do večera je dan minil v redu, prebral sem že peto knjigo ta teden (562 strani), STOP. En osebek so prestavili v drug sanatorij, STOP. Le zvečer je bilo malo bolj razburljivo v jedilnici, STOP.

Realno. Macolo so danes premestili v drug sanatorij, tako smo zdaj ob enega Roma. Jaz z njimi sploh ne govorim. Ostala dva me po ves dan sprašujeta za kavo in cigarete. S cigareto v ustih jima ponavljam, nimam. Počasi bosta že dojela, da nisem za sisanje. Sicer pa ... ves dan berem in me za sobo nič ne zanima. Le na Romana moram paziti, ker kolovrati po omarah in ti spizdi, kar najde (hrano, tobak, denar). Razmišljam, kako naj reagiram, če bo spet odprl mojo omaro. Naj ga vžgem po gobcu? Ne znam! Naj pokličem paznika? Morda. Tobak in denar imam skrita pod jogijem svoje postelje. Ti njegovi izleti so v glavnem nočne narave. Ko zadet, lačen kot zver, brska po omarah. Se že ponavljam? Morda, tudi dnevi tu se ponavljajo, vsak dan ponavljam isto vajo. Vsak dan moram najti novo rešitev. Jo bom že, saj mi možgani dajejo (prebuja) informacije izpred dvajsetih let. Počasi bom spet tisti stari sanatorij man, kar sicer upam, da ne povsem.

Je pa bilo zvečer pri večerji malo več popestritve. Fantje iz našega nadstropja so organizirali štrajk zaradi kruha. Že pred devetimi dnevi so zbirali podpise, da se nam da več kruha, ne le dva kosa za ves dan. Zdaj pa, ker uprava ni izpolnila prve zahteve – pok. Zame to ni bilo ravno prijetno. Ko sem prišel v sanatorij, sem bil odločen, da bom delal na tem, da tudi čim prej odidem od tu. Take zadeve pa znajo zasrati to željo. Še posebno, če si stari pank upornik. Če se mi dvigne adrenalin, začnem lajati na paznike, ki jih že tako organsko ne prenesem (zaradi uniforme). Komaj sem se zadržal. Sedel sem zadaj in molil boga, da to čim prej mine. Saj bi lahko šel v celico, a s tem bi si podpisal obsodbo pred ostalimi tu bivačimi kot štrajkbrehar. Tako mislim, da sem odreagirati še najbolj zadovoljujoče za vse, še posebej zase. Naj lajajo drugi, jaz sem pudelj.

Taubi

025
KRALJI
ULICE

REŠETKE

Pripeljem se pred lep star grad, od zunaj lep, kot princesa bom, si mislim, a ko se grajska vrata odpro, pa vidiš samo železna vrata. Nato vidiš razpokano dvorišče in rešetke na oknih. Takrat se zaveš, da nisi princeska v gradu, temveč obsojena zapornica. Čas se ti ustavi. Začneš šteti rešetke. A jih je bilo preveč, da bi štela rešetko za rešetko, in če sem odkrita, se mi niti ni dalo. Skozi rešetke gledaš samo še tiste dni, ko je v igri trgovina, to je v torek in četrtek, pa v soboto in nedeljo, ko je pride kdo na obisk. Na lep poletni dan ti skozi rešetke posijejo sončni žarki na obraz, ti pa zaklenjen za dvojnimi železnimi vrati in rešetkami na oknih. A pride dan, ko veš, da so odpiranje in zapiranje rešetk in sij sonca skozi njih preteklost. Spet čutiš brez mrzlih železnih črt – rešetk.

Anastazija

Fedja Kovic

RAZVEDRILO

KRALJEVSKA ŠAHOVSKA UGANKA

Iz igre madžarske šahovske velemejstrice:

Judit Polgar – Fabiano Caruana, svetovno hitropotezno šahovsko prvenstvo, 20. junija 2014, Dubaj.

Na vrsti je beli. Po štirih potezih črni preda igro.

Standardni algebrski šahovski zapis: pijon/kmet – brez oznake, S – skakač, L – lovec, T – trdnjava, D – dama, K – kralj, x – jemanje figure, + – šah, ++ – mat, O-O – mala rokada, O-O-O – velika rokada, = – remi/ponudba remija, e. p. – en passant (kmetovo jemanje mimogrede).

Pripravil: JN

REŠITEV JE OBJAVLJENA NA STRANI 30.

026
KRALJE
ULICE

PISMA BRALCEV_K

RAZMISLEK OB IZREKU KAZNI

V prispevku *Kriva, a poslana na zdravljenje* v Večeru z dne 14. junija je »presenetljivo«, da je odvetnica ga. Maja Praviček, nekdanja predsednica sodišča v Mariboru in zdaj članica Sodnega sveta Republike Slovenije, za svojo obtoženo »varovanko« zahtevala/predlagala bistveno višjo kazen zavora, kot jo je določil spoštovani in izkušeni sodnik Okrožnega sodišča v Mariboru g. Danilo Obersnel. Prvotna določena kazen za osumljeno varovanko je bila za dejanje, storjeno na zaprtem/varovanem oddelku psihiatrične ustanove Hrastovec, izrečena v višini enega leta in pol in je zdaj na predlog njene odvetnice zvišana na tri leta. Preseneča predlog, ker se uresničuje bojazen prof. dr. Dragana Petrovca (in drugih pravnikov), da se bodo z zvišanjem najvišje zagrožene kazni leta 2008 zviševale tudi vse kazni zavora.

In res, skoraj ni težjega kaznivega dejanja, kjer ni predlagana s strani tožilstva kazen 30 let, pa naj gre za dejanja v afektu

ali posledico dolgoletnih maltretiranj v družini itd. Pri obsodbi obtožene varovanke (tako zavoda Hrastovec kot sedaj specialnega zavora v UKC Maribor) je skorajda očitno, da bo morala (!) ostati »varovanka« zaprtega oddelka psihiatrije tudi po prestani kazni. Ker so razmere v specialnem zaporu v UKC Maribor (klima, samske sobe, rekreacija ipd.), glede na zapor v Celju, idealne, ni čudno, da je zanjo ta sodba (višja kazen) rešitev. Morda bi bilo drugače, če bi pripor prestajala v zaporu za ženske na Igu, a ...

Sam se spomnim primerov iz zavora v Mariboru, ko so se pred 30–40 leti pozimi brezdomci (takrat imenovani klošarji) po dogovoru s sodnikom »zatekli« v zapor za mesec, dva, a je družba spoznala, da zapor ni in ne more biti socialna ustanova, v katero bi storilci kaznivih dejanj in še posebej prekrškarji »radi« hodili.

S spoštovanjem
Marjan Čander, upokojeni penolog

SMS KOMENTARNICA: 030 323 128

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 030 323 128. VABLJENI K SODELOVANJU!

2. 7. >> Kdor drugemu bere Kralje ulice, je car! LP Mewk

3. 7. >> Kralj ulice #785 izpred Qlandije na Ptuj, zelo prijazen, vesel in prisrčen. Vse dobro kraljem. LP Uroš

4. 7. >> Vse pohvale prodajalcu #786 pred Qlandijo na Ptuj. Zmeraj nasmejan ter topel pogled. Se že veselim naslednjega izvoda Kraljev ter želim samo najboljše vsem KRALJEM. LP Jerneja

8. 7. >> Dober dan! V junijski številki sem v SMS-komentarnici prebrala, da se lahko vašo revijo kupi tudi v Rožni Dolini na Goriškem. Zanima pa me, kje točno lahko srečam prodajalca. Prav tako bi rada pohvalila vašo revijo, saj je ena izmed redkih, če ne edina, v kateri preberem čisto vse, in se že veselim nove številke. LP K

MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK:

BEOGRAJSKI BEG PRED VROČINO

Ko sem po Beogradu lovil tovrstne motive, sem si želel ujeti vročinske eskapade v težko dostopne sence. Nekako, tako kot vedno, se je tudi v to tematiko po mojem mnenju prikradla politika, ki projicira neverjetno malobrižnost za jutri, za ljudi, ki sestavljajo vasi, kraje in mesta. Tudi tokrat se ta malobrižnost kaže na vsakem koraku.

Miloš Stojić

Prevedel Jean Nikolić

Foto: Miloš Stojić

Foto: Miloš Stojić

Foto: Miloš Stojić

Foto: Miloš Stojić

Foto: Miloš Stojić

Foto: Miloš Stojić

BREZPLAČNA DOGODKA

KNJIŽNICA BEŽIGRAD: MATURA '19, TANJA TOMŠIČ
21., 22. in 23. avgusta bodo ob 17.30 v dvorani knjižnice Bežigrad v sklopu treh delavnic potekale priprave na jesenski rok mature iz slovenskega jezika. V prvi delavnici boste lahko obnovili pravila pisanja esejev in obenem analizirali deli Angel pozabe in Francoski testament. Naslednja delavnica bo namenjena primerjavi del za prvo izpitno polo. Na zadnji delavnici, ki bo potekala dan pred maturo, pa boste lahko ponovili jezikovna znanja in besedilne vrste za drugo izpitno polo. Delavnice vodi profesorica slovenščine in zunanja ocenjevalka na splošni maturi.

KNJIŽNICA FUŽINE: URE PRAVLJIC V LABIRINTU UMETNOSTI

Vsak četrtek v mesecu avgustu vam bodo pravljicarke Lijana, Maja, Tanja in Simona v Labirintu umetnosti na Fužinah

Ure pravljic

(končna postaja avtobusov številka 20 in 22) pripovedovale pravljice v čudovitem nasadu iglavcev. Pot skozi labirint ni zapletena in prepričani smo, da boste našli pravo stezico, ki vodi do pravljic. V primeru slabega vremena ura pravljice odpade.

Foto: MKLJ

ZAHVALI

Za donacijo sredstev za zaščito naših psov pred zajedavci se iskreno zahvaljujemo Veterinarski fakulteti v Ljubljani in Društvu Animal Angels.

Društvo KU

ZADRUGA STARA ROBA, NOVA RABA, POLJANSKA C. 14, LJUBLJANA

PRESELIMO VAS

Pokličite 059 010 075 med delovniki 9.00–19.00

SOCIALNO PODJETJE

NUDIMO:

- KOMBI PREVOZE, SELITVE, DOSTAVE, KOSOVNI ODVOZ, PRAZNJENJE OBJEKTOV, DEMONTAŽA IN MONTAŽA POHIŠTVA, BELJENJE, PO DOGOVORU
- ČIŠČENJE STANOVANJ, POSLOVNIH PROSTOROV, PO DOGOVORU

www.robaraba.si

OGLASNA DESKA

Skočite v PRP trgovinico na Poljansko cesto 14 ali v butik in skladišče v Studenec 41. Tam našli boste lončke za rože, okraske, knjige, slike, igrače, umetnine in starine. Ni, da ni, ker mi kupimo vse, kar je zastoj, in podarimo po simbolični ceni. Lahko nam tudi kaj donirate. Pogledajte pa si tudi našo ponudbo storitev čiščenja, selitev, likanja, vrtnarjenja itd. Več na www.robaraba.si.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihiatričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

Uspešno poučujem angleški jezik.
Gregor: 051 732 740

Društvo Kralji ulice se za donacije v mesecu juliju zahvaljuje:

- pekarni OSEM,
 - slaščičarni ZVEZDA,
 - podjetju SPAR Slovenija za prehrabene izdelke,
 - B.I.C. Ljubljana, oddelek SUAŠ (kuhinja) za pekovske izdelke,
 - društvu LAJKA za donacijo hrane za pse in mačke,
 - PEDAGOŠKI FAKULTETI za donacijo sendvičev,
 - NK OLIMPIJA Ljubljana za podarjene vstopnice in
 - vsem dobrim ljudem za donacije oblačil, obutve in hrane.
- Se priporočamo za naprej.

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Podari knjigo in jo prinesi na Kralje. Pražakova 6, 1000 Ljubljana.
Pon.–pet. 8.00–16.00 in sob. 9.00–12.00.
Tel.: 059 022 503

Nudim inštrukcije kitare, angleščine in nizozemščine (native speaker). Sprejem tudi rabljene računalnike. Piet: 069 637 533.

Športna sekcija Kralji ulice vas vabi vsak četrtek 15.00–16.00 v Športni center Triglav za Bežigradom (balon) na nogometno urico. Vsi dobrodošli!

Urejanje vrtov in okolice ter nega palm in oljk.
Tel.: 069 954 655 ali 051 846 810.

029
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnite in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

DANES SE LJUDJE NALEZEJO PREMNOGIH BOLEZNI – Z BRANJEM O TEH BOLEZNIH!

JURIJ KUNAVER

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

_____ podpis zavezanca/ke

								VRHUNSKA KVALITETA (DVE BESEDI)		HUŠA POŠKODBA MOŽGANOV	AMERIŠKI FILMSKI REŽISER (QUENTIN)	BOMBAŽNO SREDIŠČE V INDIJI	PEVEC KING COLE	GLAS TROBENTE
								OSEBA, KI OPTIRA						
								TIPIČNA VIKINSKA LADJA						
								LJUBLJAN- SKA GALERIJA (IZ ČRK LEOTAR)						
								PRIPAD- NIK ITALOV					*** IN KRIK	IME PESNICE ŠKERL
								TEMNEJŠI LES V SREDINI DEBLA, ČRNJAVA						
								LJUDSKO IME ZA ZAKOVICO					IVAN DROLČ VZHODNI SLOVAN	
PREMAZ ZA LES ALI ZA KOVINO		SLAVNI STARO- RIMSKI VOJSKO- VODJA	ČLOVEK, KI ŽIVI V VIŠJIH PREDELIH	KRAJ V BLIŽINI KRŠKEGA	VEČJA STANO- VANJSKA STAVBA	TRINITRO- TOLUEN, MOČAN EKSPLOZIV	ZGODOVIN- SKO MESTECE PRI ZADRU	PRIPADNICA ASIRCEV PARIŠKI TEDNIK (DVE BESEDI)	-----					
NUJNI DEL OPREME VSAKEGA, KI HODI V HRIBE										ZLOG V BESEDI MENUET		POVRŠINA RIBJE KOŽE	RELIKT	
KAZINO										GLAVNO MESTO NORVEŠKE				
GEOME- TRIJSKI LIK										LAGO - - GARDA	SINTE- TIČNO MAMILO	UNITED STATES ČLOVEK V MLADIH LETIH		
POGOVORNI IZRAZ ZA RIBJEGA SAMCA						STANE POTOKAR	VELIKA HUDOBNOST BENEŠKO KOPALIŠČE	-----						
DEL OBRAZA				SESTAVIL JOŽE PETELIN	POZNAVALKA SLOVANSKIH JEZIKOV POLJSKA REKA									
POGON NA DIVJAD				SRBSKO M. IME, DUŠAN JOŠIP IPAVEC						MEDMET, KI POSNEMA GLAS ZVONCA KATERI (KRAJŠE)				
DREVORED						ATLETSKO ORODJE					OSEBNI ZAIEMK			
SLOVENSKI POLITIK (JELKO)						BOSANSKI PEŠNIK, KI ŽIVI V LJUBLJANI (JOŠIP)					NAŠ NOGOME- TAŠ IN TRENER (MATJAŽ)			

Sestavil: Optant

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Rešitev šahovske uganke:

1: Te7, Ta3+; 2: Kf2, Tc3; 3: Lh3+, Td7; 4: Txd7, črni
preda igro.

NAGRADNA KRIŽANKA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite do konca meseca na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana. Izžrebali bomo štiri nagrajence_ke, vsi bodo prejeli po en paket žitnih in beljakovinskih ploščic Tekmar. **Nagrade prispeva podjetje Palača sprostitve d.o.o., Ulica 6. junija 12a, 1295 Ivančna Gorica, <https://www.palaca-sprostitve.si/>.**

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne križanke, ki so: Sašo Košir iz Mojstrane, Mihael Svanjak iz Kopa, Slavko Celarc iz Vrhnike ter Tomaž Menart iz Ljubljane.

JÄNNE
KARLSSON '18

Št. 159

**AVGUST
2019**

Št. člana_ice društva:

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

PROSTOVOLJNI PRISPEVEK: 1 EUR

Polovico dobi član_ica društva.

KRALJI ULICE

NEKDO

DRUG